

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№ 12 (219)
ГРУДЕНЬ
2022 РОКУ**

ЩО ПРИНЕСТИ В ДАР ІСУСОВІ?

«І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було. А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи. І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, його матір'ю. І вони впали ницьма, і поклонились йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли йому свої дари: золото, ладан та смирну. А всі сні остережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі» (Мт. 2:9-12).

Ця дещо казкова оповідь про мудреців і їхні дари для Немовляти Ісуса зачаровує. Але як вона стосується нас сьогодні, чого повинна нас навчити і що має сказати? Як і ті мудреці, ми також приходимо здалека. Із життя, позначеного випробуваннями, гріхом, можливо, сумнівами, віддаленням від Бога... Попри труднощі, незважаючи ні на що, нас також привела зоря аж до місця, «де було Немовля». Це місце для нас сьогодні — церква, де присутній живий Христос Спаситель. Добра зоря — це, можливо, якийсь приятель, знайомий, без сумніву, наш

ангел і, свідомі ми того чи ні, світло самого Ісуса, Який врешті-решт привів нас до Себе. Як і царі, ми приходимо принести «скарби» до ніг Ісуса. Але які ті скарби? Що ж ми можемо йому подарувати? Золото, яке ми приносимо, — це, звичайно, не матеріальні статки, а наші таланти, які Господь вклав у нас і які ми намагалися примножити (див. Мт. 25:14-30). А ще — наша вбогість, нужденність, наші слабкості, наша потреба у відкупленні, прощенні... Ось наше золото. А «ладан»? Це смиренний запах

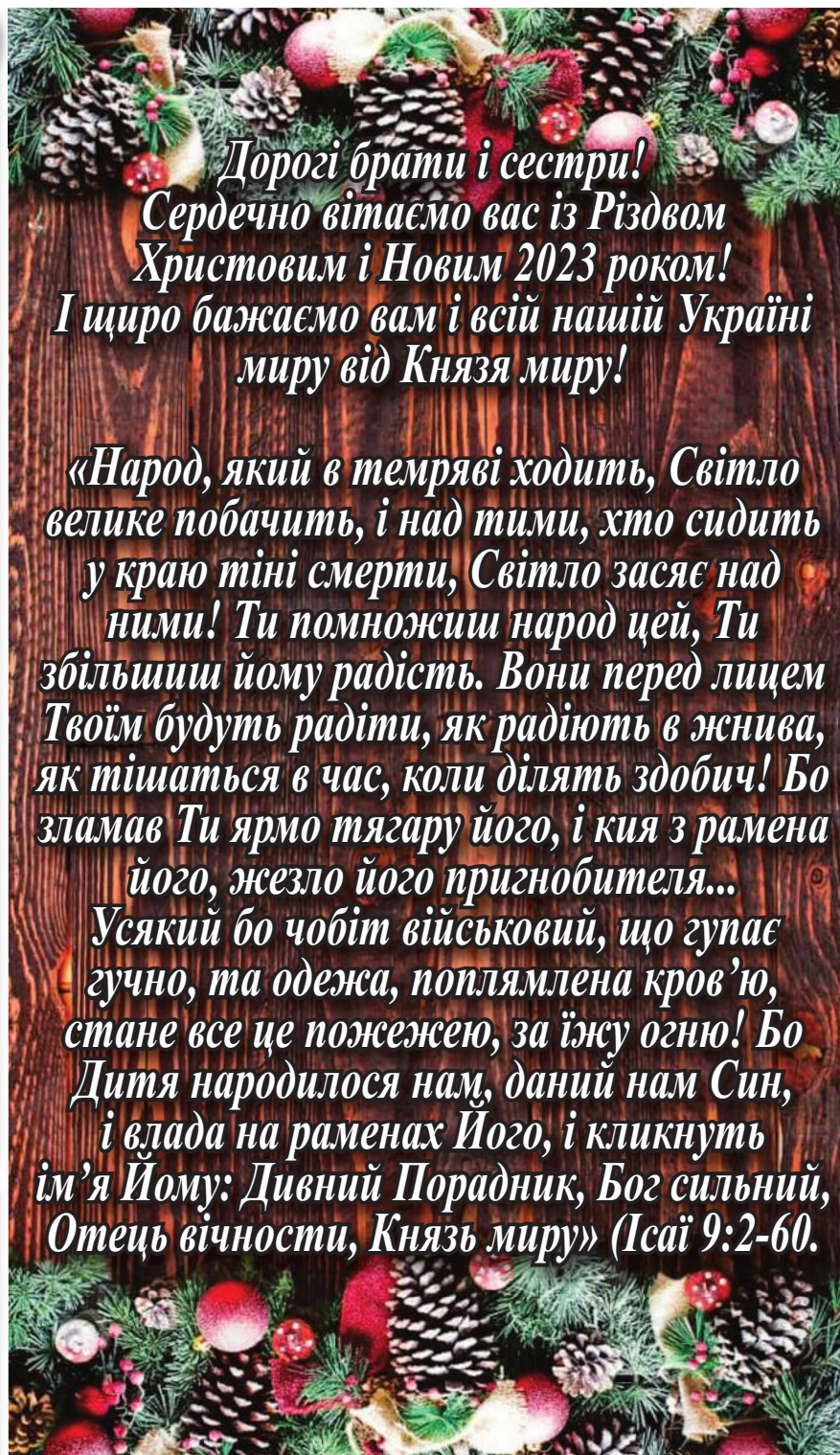
нашої молитви перед Богом, щирого прохання, довірливого і невимушеного.

А миро? Миро — це бальзам, який отримують із гіркої корени. Ми також приходимо зі своїми жалями, розчаруваннями, зневірою — усім тим, що в нашому житті залишило по собі гіркоту. А Ісус перетворює цю гіркоту на бальзам і заспокоює, приносить полегшу, зцілює силою Своєю любові.

Ісус прийме золото наших талантів і нашої убогості, ладан нашої молитви і миро наших страждань; Він оцінить їх набагато вище, ніж багаті дари царів. Адже ми даємо йому своє життя, таке, яким воно є, без прикрас і красивої обгортки, у всій своїй правді тіні й світла. І віримо, що ніщо не може бути ціннішим в його очах, що кожне наше убоге життя варте для нього набагато більше, ніж прекрасні дари царів.

Отож, як і їм, нам залишається тільки прославляти Ісуса і поклонятися йому. Ми також можемо наблизитися до Ісуса без жодного страху, так само радіти «радістю велими великою», яку відчували царі у Вифлеємі.

І ми так само повертатимемося «іншою дорогою». Багато з нас приходять до Бога дорогою смутку, болю, сумніву. Та після зустрічі з Ним ми повертаємося іншим шляхом — шляхом прощення, зцілення, миру і довіри, який знаходимо в Ісусі, нашому Бозі.

**Дорогі брати і сестри!
Сердечно вітаємо вас із Різдвам Христовим і Новим 2023 роком!
І щиро бажаємо вам і всій нашій Україні миру від Князя миру!**

**«Народ, який в темряві ходить, Світло велике побачить, і над тими, хто сидить у краю тіні смерті, Світло засяє над ними! Ти помножиши народ цей, Ти збільшиши йому радість. Вони перед лицем Твоїм будуть радіти, як радіють в жнива, як тішаться в час, коли ділять здобич! Бо зламав Ти ярмо тягару його, і кия з рамена його, жезло його пригнобителя...
Усякий бо чобіт військовий, що гупає гучно, та одержав, поплямлена кров'ю, стане все це пожежею, за їжу огню! Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах його, і кликнуть ім'я йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Ісаї 9:2-60).**

ЙОСИП ТА ІСУС

Більшість різдвяних історій зосереджені на Марії та Немовляті Ісусі. Проте в цій історії є третій персонаж, який відіграв важливу роль у Божому плані відкуплення, Йосип. І це добрий приклад для сучасних батьків.

Йосип, богобоязливий і праведний єврей, ймовірно, із трепетом очікував одруження з Марією. Уявіть, які відчуття переживав, коли він почув про вагітність Марії! Навіть якщо він і повірив її словам, перед ним стояла величезна дилема. Якби він узяв її за дружину, його репутація була б зруйнована, а якби не взяв — постраждала б дорога йому дівчина. Марія у найкращому випадку могла прожити решту життя неодружена та позбавлена честі, а в найгіршому — бути побита камінням до смерті.

Можливо, Йосип вірив Марії, адже міг знати від її родички Єлизавети, що ця дитина зачата від Святого Духа і стане Месією. У деяких біблійних коментарях сказано, що Йосип був спантелечений і розгублений, бо відразу повірив Марії і роздумував, чи буде він добрим батьком для Месії та чоловіком для його матері.

Йосип обрав варіант, що передбачав найменше шуму і горя, — вирішив відпустити Марію без будь-якого розголосу. Тоді йому з'явився ангел і підтвердив, що дитина, яка народиться в Марії, походить від Святого Духа. Він сказав Йосипу не боятися брати Марію за дружину. І Йосип відразу підкорився Божому велінню бути земним батьком Месії. І хоча в нього потім народилися інші сини, Ісус був його первістком, і він ставився до нього, як до рідного сина.

У наш час змішаних сімей це добра нагода навчитися з любов'ю та увагою ставитися до всіх у родині — і до рідних дітей, і до всиновлених.. Рівна любов не викликає заздрощів — це робить фаворитизм. Зрештою, виявляючи рівну любов до всіх дітей

у домі, ми допомагаємо їм сформувати уявлення про те, як всі стаємо частиною Божої родини.

Зверніть увагу на те, що ангел не з'явився Йосипові, як тільки той дізнався про вагітність Марії. Бог дав йому час подумати і зважити все. Його послух перед Богом показує, що в цій внутрішній боротьбі він уже прийняв правильне рішення, оскільки після слів ангела відкинув свої плани й бажання і прийняв Божого Сина за свого.

Бог любить кожну дитину у вашому домі і бажає, щоб ви робили так само. Любіть їх так, як ви любите рідних. Наявність усиновлених дітей у вашій родині зобов'язує до молитви і зосередженого виховання. З рідними дітьми ви можете легко зауважувати успадковані від вас риси і, знаючи, звідки «росте коріння» якоїсь звички, над ними працювати. З «чужими» дітьми це важче, бо їх буває нелегко зрозуміти. Але це не дає підстав по-різному ставитися до дітей. І тепер, коли матимете проблему з усиновленою дитиною, спробуйте дивитися на неї так, як Йосип, і бачити в ній незвичайний Божий дар, даний вам під опіку.

НЕМОВЛЯ, ЯКЕ УСОБИЛО БОГА

Напередодні Різдва помандруємо трішки в часі.

2020-й — пандемія, маски і страх.

2021-й — вакцинація, закриті кордони, зірвані плани й мандрівки.

І от годинник б'є північ: починається 2022-й. Серце повне планів і сподівань.

Тільки через неповні два місяці всі сподівання розбиваються об жорстоку дійсність, ім'я якій — «війна». І ми опинимося в ситуації, абсолютно новій і ніяк не очікуваній. Прийде час сум'яття, страху й невідомості.

Але повернімося на 2000 років назад. Час війн, окупації та хвороб. Звучить дуже знайомо, чи не так? І саме в той непевний час понад дві тисячі років тому на землі народжується Немовля, Якого назвуть Ісусом.

Немовля, Яке уособило надію і любов. Немовля, Яке уособило Бога.

Коли останнє світло гасне, Ісус Христос продовжує яскраво осявати життя. Коли остання надія розчиняється в безмежному морі, Ісус Христос здатен знову запалити світильник любові.

Коли здається, що Бог не помічає війни та наших страждань, Він гірко плаче разом із нами. Він не залишив нас посеред страждань і війни, Він зійшов пережити це все разом із нами. І 2022 рік Він до кінця переживає разом із нами. Різдво — про Ісуса Христа. Різдво — про любов. Різдво — про надію.

І що б не відбувалося навколо, Різдво нагадує про те, що Правда завжди перемаже. Добро завжди перемаже. Любов завжди перемаже.

ЩО ОСОБЛИВОГО У НАРОДЖЕННІ ІСУСА

Коли перша людина ступила на Місяць — це було новиною номер один у всіх засобах масової інформації. Здавалося, весь світ зупинився, щоби побачити, як Ніл Армстронг робив цей «маленький крок для людини і великий стрибок для людства».

Але ця новина ніщо порівняно з повідомленням про те, що Бог висадився на цю землю. Ісус, «бувши в Божій подобі...» (Фил. 2:6), прийшов, щоби деякий час жити серед людей. І в цьому — актуальність Різдва.

Життя Ісуса не почалося в хліву, Він був і до створення світу. У Посланні до колоссян сказано, що Він — образ невидимого Бога і був раніше всього, і то Він — Творець всього, що є на землі і на небі (Кол. 1:15-16).

Біблія каже, що той, хто бачив Ісуса, бачив Бога (Ів. 1). Тому актуальнішого свята в історії людства бути не може.

Бог став людиною

Ісус Христос був справжньою людиною, з тіла і крові, з кісток і волосся, реальною людиною, а не міфом, казкою чи цікавою історією. Біблія каже, що Ісус «умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини і подобою ставши як людина» (Фил. 2:7).

Навіщо Ісусу було приходити на землю як людина? Подумайте ось над чим: якби Бог захотів налагодити спілкування з собаками, то Він прийшов би в тілі собаки. Якби із птахами — то птахом прийшов би на землю. Але Бог забажав спілкування з людьми, тому став людиною.

Він був народжений, як ми. Відмовився від усього, що в Нього було, щоби прийти в цей світ так, як приходять мільярди інших дітей. І все ж у крихітне тіло цього Немовляти була втиснута історія всього людства.

Його прихід у цей світ не супроводжувався фанфарами. Він народився серед ночі у Вифлемському хліву.

Він ріс, як ми. Розвивався, «зростав мудрістю і

віком» (Лк. 2:52). Уявляєте, як це було — ходити в школу з Ісусом? Ви б розуміли, що Він чимось відрізняється від решти, але чи могли б зрозуміти, що Він — Бог? Він це не розголошував. Він зростав, як ми всі. Працював, як і всі люди працюють.

Він переживав спокуси, як і ми. Єдине — що, будучи спокушуваним, Він не піддався гріху (Євр. 4:14-16). Ісусу доводилося боротися з тими ж відчуттями, що і нам, із тими самими спокусами і бажаннями. І Він жодного разу не піддався. Це дуже важливо, бо ми можемо знати, що Ісус розуміє наші відчуття і бажання, наші спокуси і боротьбу.

Він страждав, як страждаємо ми. Відчував біль і розчарування. Він сумував, плакав, бо був людиною. Він втомлювався, і Йому інколи було дуже самотньо. У Гетсиманському саду Він сказав: «Обгорнена сумом смертельним душа Моя» (Мт. 26:38). Він знав, що таке біль і стрес. Ісус став таким, як ми, щоби ми могли стати такими, як Він.

Місія — привести нас Додому

Ісус не залишився в яслах. Він зійшов на хрест і добровільно поклав Своє життя за нас. Біблія каже: «Він упокорив Себе, бувши слухняним аж до смерті, і то смерті хресної» (Фил. 2:8). Ніхто не змусив Його піти туди проти Його волі. Чому Він дозволив піднести Себе на хрест? Біблія каже, що причин було дві.

1. **Явити любов Бога:** «А Бог доводить Своєю любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:8).

Ісус сказав: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15:13). Біблія каже, що Ісус віддав Своє життя за нас ще до того, як ми дізналися про Нього, ще до нашого народження.

2. **Заплатити за наш гріх:** порушник закону зобов'язаний зазнати покарання. Коли порушені людські закони, покарання, відповідно, людське. За порушення Божих законів йде Боже покарання. Біблія говорить, що покарання за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя.

«Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на древо, щоби ми вмерли для гріхів та для праведності жили; Його ранами ви вздоровилися» (1 Петр. 2:24). Те, що Бог зробив 2000 років тому, може змінити наше життя просто вже. Ми можемо отримати прощення за все, що вчинили до цього моменту, і за все, що ще можемо вчинити.

Ангели звістили: «Бо сьогодні в Давидові місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 2:11). Ісус прийшов стати Спасителем світу. Якби нам не був потрібен Спаситель, Бог би не витрачав сил, щоби послати Його. Сам факт, що Христос зійшов на землю, відмовився від слави на небесах, став Людиною, народився беззахисним Немовлям, подорослішав, стикався з тими ж самими спокусами і випробуваннями, що і ми, потім був розп'ятий на хресті і воскрес, означає, що нам явно потрібно те, що Він нам пропонує.

Спасіння через Ісуса означає свободу — від провини, тривоги, страхів, безцінного життя. У нас є свобода жити згідно з нашим божественним призначенням, ми можемо бути впевнені у свободі, знаючи, що Ісус дарував нам вічне життя.

Тому хрест — це не завершення життя Ісуса. Його місія — привести нас Додому, до Отця.

Результат Різдва

Ісус був готовий ходити в покорі, тому «Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоби перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоби кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:9-11).

Що ж це таке — бути християнином, бути віруючим, спасеним? Це мати право сказати: «Ісус — мій Господь. Я визнаю, що Він Бог. І вірю, що все в Його руках, тому віддаю всього себе, все, що в мене є, Йому!».

Я визнаю, що Ісус — Бог. Він не просто людина чи пророк. Він Бог мого життя, тобто я буду робити те, що Він мені каже, — це випробування мого послуху Богу.

Я вірю, що в Ісуса все під контролем. Я визнаю фразу «Ісус — Господь» словами потіхи. Навіть у моменти невизначеності Ісус — Господь і в Нього все під контролем. Я можу не розуміти повністю, що відбувається, але Ісус — Господь і все, що відбувається, — в Його руках. Я не знаю, що чекає мене в новому році, але знаю, в Чіих руках моє майбутнє.

Я віддаю своє життя Ісусу. Він має право вирішувати, що правильно для мене, і скеровувати моє життя. А я буду намагатися жити згідно з Його задумом.

Настане момент, коли вся пиха цього світу, яка сьогодні виливає ріки зла на Христа, усі аргументи, які заперечують панування Ісуса, будуть осоромлені, і кожне коліно схилиться перед Ним, кожні уста визнаватимуть, що Ісус Христос — то Господь.

Протягом століть слова «Ісус — Господь» були тестом на віру. Настав час і нам пройти цей тест. Інколи може видаватися, що зло перемагає. Але Ісус — Господь. Може здаватися, що всі обставини проти нас, але Ісус — Господь.

Хай у Новому році лейтмотивом нашого життя буде фраза: «Ісус — Господь!».

slovoproslovo.info

«ФОРМУЛА РОСТУ 150-30+1» — ЄПИСКОП РОСТИСЛАВ МУРАХ ПРО НАСАДЖЕННЯ ЦЕРКОВ У МІСТІ ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ

Своїм баченням щодо утворення нових церков «методом бджолиного рою» (так образно його можна назвати) єпископ Ростислав Мурах завдячує одному зі своїх перших наставників — Миколі Пилип'юку.

Переїхавши в обласний центр з Кам'янець-Подільського (на той час я вже був старшим пресвітером Хмельницького обласного об'єднання УЦХВЕ), розпочав церкву «Благодать Христа» як місіонер. Із самого початку членам громади говорив, що ми будемо церквою, яка народжуватиме нові церкви. Працюємо за формулою 150-30+1. Це означає, що як тільки стає більше 150 членів церкви, ми відділяємо 30 і більше осіб, плюс одного служителя в нову церкву, у новий

мікрорайон міста», — розповідає Ростислав Мурах.

Таким чином церква вже народила дві громади, на підході — третя.

Першою дочірньою церквою стала «Благодать Христа» на мікрорайоні Озерна, пастором якої є Микола Фурман (в обласному об'єднанні він очолює відділ освіти). Церква появилась в розпал COVID-19, можна сказати, саме карантин підштовхнув єпископа до реалізації бачення. «Спочатку в цьому приміщенні збиралася молитовна група, 16 осіб. Але згодом людей стало більше, і ми, з благословення центрального осередку, розпочали своє служіння» — говорить пастор Микола.

На базі церкви «Благодать Христа» (Озерна) проходить навчання Хмельницької філії Львівської богословської семінарії, реалізуються інші освітні проекти. Історія ще однієї громади «Благодать Христа» («Купол») викликає здивування, і подяку Богу у кожного, кому про неї розповідають. Величезне як для мікрорайону приміщення, увінчане чудовим куполом (всередині чимось нагадує собор святого Петра у Ватикані), церква придбала за ціною... трикімнатної квартири.

«Ми з дружиною — служителі реабілітації. Свого часу, коли жили на квартирі, де нас разом було 13 осіб, щиро молилися, щоби Господь дав нам великий будинок

для служіння: з окремим входом, великий залом та іншими приміщеннями... Настав час — і Бог благословив. Те, що ми маємо, це справді рука Бога», — розповідає служитель Володимир Переймин, який разом із єпископом Мурахом влаштував для нас екскурсію приміщенням.

Сьогодні тут мешкає 30 переселенців. Є кухня, різні зали для служіння, на кожному з поверхів — низка квартир-студій з окремими входами. Це — житло для служителів. У більшості із квартир ще триває ремонт, але вже сьогодні можна уявити, якими затишними вони будуть (усі вигоди, тепла підлога, сучасний дизайн). У «Куполі» є навіть своя маленька пекарня та теплиця, де вирощують квіти та зелень.

Третю дочірню церкву планують відкрити на мікрорайоні Гречани, що на західній околиці Хмельницького. «Ми хочемо надалі утворювати нові громади, відділяючи по 30-50 осіб в нову церкву. З практики знаю, що місіонерові, навіть місіонерській команді, дуже непросто розпочати церкву абсолютно з нуля. Тим більше, якщо поруч є великі церкви, де налагоджено молодіжне, дитяче, музичне та інші служіння. А от коли роботу починає ціла громада, де всі один одного знають і кожен відповідає за свою ланку служіння, — результат значно кращий. Головне ж — що так ми зрощуємо нових проповідників і служителів», — каже Ростислав Миколайович.

Наприкінці листопада Хмельницька церква «Благодать Христа», що на проспекті Миру, 92-б, відзначила 12-річчя. Щиро вітаємо цю сім'ю Божу і бажаємо ще багато-багато років плідного життя і служіння.

Ірина Боровкова.

«ЧОТИРИ НАРІЖНІ КАМЕНІ ДУХОВНОГО ЗДОРОВ'Я» — НАВЧАЛЬНО-ЗВІТНУ КОНФЕРЕНЦІЮ ПРОВЕЛИ НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

У суботу, 10 грудня, у Тернопільській церкві на вул. Квітовій, 19, зібралася понад півтори сотні пасторів та служителів з усіх церков області. Священнослужителі звітували про роботу за рік та ділилися словом підбадьорення.

Тема, над якою розмірковували учасники конференції, — «Чотири наріжні камені духовного здоров'я». Старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко у вступному слові такими «каменями» назвав здорову науку, здорову віру, здоровий розум та здорове слово.

«Здорова поведінка є наслідком здорової науки, і навпаки», — констатував Михайло Степанович.

Звітуючи про роботу за рік, старший пресвітер Тернопільського обласного об'єднання УЦХВЕ Віталій Яцюк повідомив, що сьогодні в області діє 107 церков братства. За його словами, 2022 рік став роком викликів: через

війну чимало вірян емігрували (за попередніми даними близько семи відсотків), ще більше виїхали за кордон як переселенці. Наразі церкви Тернопільщини налічують трохи більше ніж 5120 членів.

Перед делегатами конференції звітували також керівники відділів — благовісту, молодіжного, жіночого, дитячого, місіонерського та сімейного. Презентували два нові відділи обласного об'єднання — душеопікунства та медіа.

Конференція закінчилася проповіддю Михайла Паночки, в якій служитель закликав розвивати в собі надзвичайну важливу рису, яку в людях цінує Бог, — покору Його волі.

«Ніхто не народився із покірливим серцем. Цю рису слід виховувати протягом життя», — сказав Михайло Степанович.

Учасники конференції щиро помолитися про це та про захист української землі від ворога. А ще — про Боже пробудження серед нашого народу в цей нелегкий час.

Юрій Притика.

РІЗДВО НЕ ІГНОРУЄ НАШ БІЛЬ

Будемо відвертими — не все так радісно й весело. Для когось різдвяні дні — чудовий відпочинок, та українці сьогодні відчувають біль, якого досі не знали, бо Різдво під час війни — новий для нас досвід.

Звичайне життя і так досить складне. Та воно ще складніше, коли здається, що весь світ співає і радіє, а ми, окрім тягарів війни, відчуваємо ще тягар необхідності відчувати радість Різдва — бо ми ж віруючі.

Проте справжнє Різдво не ігнорує наш біль. Коли ми розгортаємо Писання і звертаємося до першого Різдва, то виявляємо, що воно було не таким уже й веселим. Перші проблески радості появляються на тлі страждань та безладдя. Перші промені світла сяють у повній темряві. Тисячі років обраний Божий народ очікував на виконання обітниць, і близько 400 років Бог, схоже, зберігав мовчання — аж поки не заплакав як Новонароджений у Вифлєсмі. Подумаймо про біль, страждання та страхи того першого Різдва.

Марія та Йосип

По-перше, Марія. Без сумніву, із приходом ангела в її життя прийшли не лише великі очікування, а й велике збентеження. Вагітна, але незаміжня. Ось-ось спостережливі очі жителів Назарету зроблять її предметом пліток та осуду. Навіть через тридцять років вороги її Сина намагатимуться обіграти цю карту: «Ми не від перелобу народжені» (Ів. 8:41). Якщо Ісус не міг уникнути цих чуток, то Марія — тим більше.

А Йосип? Виявляється, його наречена «має в утробі» до їхнього весілля (Мт. 1:18). Яку ганьбу ця новина мала принести йому. Як сильно його, мабуть, поранило усвідомлення того, що вона вагітна. Вона здавалася такою прекрасною, такою цнотливою, такою коханою.

Які його мрії були зруйновані? З яким сум'яттям він зіткнувся, поки не побачив ангела уві сні?

«Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній то від Духа Святого» (Мт. 1:20).

Довіра до слова ангела втішила його власну душу, але в його житті, напевно, були й хвилини сумніву. І слова з його сну не могли зупинити плітки у місті.

Гріхи, які Він прийшов взяти

Однак існує біль набагато важливіший, ніж біль Марії та Йосипа, — це той біль, гріх, страждання та

смерть, які прийшов взяти на Себе Ісус.

Ангел проголосив Йосипу: «І вона вродить Сина, ти ж даси йому ймення Ісус, бо спасє Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21).

Кожен єврей був згоден з тим, що Божий народ потребував порятунку — порятунку від римської окупації. Пришестя Христа було принаймні нагадуванням про їхнє політичне підпорядкування язичникам-ідолопоклонникам.

Але звістка ангела навіть не згадувала Рим. Народ першого Божого заповіту справді потребував спасіння — спасіння від своїх власних гріхів, від темряви та розбещення всередині них самих.

Якби Божий народ, не кажучи вже про інші народи, не потребував цього настільки відчайдушного — не було би Різдва. Христос не прийшов, щоб влаштувати шоу або зіграти епізодичну роль в історії. Він прийшов, щоб принести життя мертвим, врятувати тих, хто гине, зцілити хворих, зруйнувати справи диявола.

Віками страждання і темрява лише посилювалися. Тільки Його прихід у цей спотворений і викривлений світ приніс останньому надію на справжню радість.

Смирений Вифлєс

Коли Дитятку настав час народитися, Вифлєм зустрів Його досить скромно. Ангел сказав, що народжується Месія. Довгоочікуваний Цар. І все ж таки ніякого царського вітання не очікувалося. Ні палацу. Ні Єрусалиму.

Натомість за шість миль від великого міста було маленьке містечко, відоме як скромне рідне місто Давида, найвидатнішого царя нації, який жив тисячу років тому, — відоме не саме по собі, а тому, що було напрочуд скромним місцем для народження великого Царя.

Чи то «готель» у звичному нам розумінні, чи щось більше схоже на «кімнату для гостей» у приватному будинку (грецьке слово «каталума» також з'являється в Мр. 14:14 і Лк. 22:11), ясно, що там «не було їм місця» (Лк. 2:7). Чи може бути так, що це справді Христос і що Йому немає місця? Марія поклала свого первістка в ясла. Найгірший чи ні, та цей сценарій явно не був ідеальним.

Ще більша смиренність прийшла з тими, хто прийшов їх навідати (і хто не прийшов). Жодних візитів від місцевих чи державних високопосадовців. Трохи пізніше прийшли іноземні астрологи, що в ті часи могло бентежити не менше, ніж підбаворювати. Без сумніву, візит і страх пастухів, слово приголомшливої звістки ангела слугували добрим стимулом для подружжя. Марія все це зберігала у своєму серці з великою радістю й обмірковувала (Лк. 2:19).

Проте візит простих пастухів, враховуючи обітницю про те, що народився Месія, лише зміцнив розуміння того, наскільки довгим, смиренным і болючим буде шлях до Його довгоочікуваної слави.

Тобі самій меч пронизує душу...

Для Марії потрясіння мало прийти невдовзі після пологів, коли вона принесла свого Новонародженого до храму. Старець на ім'я Семен підтвердив, що ця дитина — Христос, але потім повернувся до Марії, подивився їй у вічі і промовив важливі пророчі слова: «Ось призначений Цей багатьом на падіння й устанавлення в Ізраїлі, і на знак сперечання, і меч душу прошиє самій же тобі, щоб відкрились думки сердець багатьох!» (Лк. 2:34-35).

Її дитина, будучи Христом, не уникне конфліктів, ворогів і сильного болю. І Марії самій «меч пронизає душу». Що це могло означати, як не велику трагедію? Чи може її власна душа бути пронизана чимось

ще, окрім Його передчасної смерті?

Ірод та побиття немовлят

І нарешті — і це найжахливіше в цьому першому Різдіві — сталася найбільша трагедія у всій Біблії. Десятки немовлят та маленьких хлопчиків віком до двох років були вирвані з рук батьків та вбиті з наказу небезпечного і злого тирана.

Ірод «розгнівався дуже, і послав повбивати в Вифлємі й по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше» (Мт. 2:16). Це не було вбивством винних, але, подібно до того, як фараон кидав новонароджених єврейських хлопчиків у Ніл, це було вбивством невинних дітей. О, що за біль прийшов після того першого Різдва.

І знову, пославши ангела, Бог врятував Свого Сина від цієї різанини, щоб зберегти Його для наступної, жахливішої.

Йосип і Марія з Сином переживуть біль і дисконфорт втечі до Єгипту для порятунку Його життя від злого царя — втечі, яку інші батьки воліли би перенести, щоб не втратити своїх синів.

Радість, що сильніша за горе

Життя, яке з'явилося на світ у те перше Різдво, не було простим. Ні при народженні, ні в дитинстві, ні в зрілому віці. Фактично, вступні слова Євангелія від Івана відображають особливий біль, присутній у всьому житті Ісуса: «Воно в світі було, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його. До свого Воно прибуло, та свої відчужалося Його» (Ів. 1:10-11).

Ісая пророкував, що Христос буде зневажений і знехтуваний — так і було; що Він буде страдником, знайомим із хворобами, і пізнає горе — так і сталося (Іс. 53:3). Але це життя, болюче і складне, не могло не знати про глибоку і сильну радість, здатну підтримувати Страдника.

Радість прийде

Велика радість, про яку проголосили ангели в перше Різдво, може підтримати і нас. Різдво не ігнорує наші страждання, але й не змушує занурюватися у них. Різдво ставиться до них серйозніше, ніж будь-яке світське свято, і нагадує, що наш Бог бачить наш біль і чує наші крики про допомогу (Як у Вих. 2:23-25; 3:7-9; 6:5), і Він Сам прийшов, щоб визволити нас.

Різдво в наш дні не гарантує радості та веселощів. Поки що ні. Але воно обіцяє, що веселощі і радість будуть. Різдво дає нам можливість побачити безкомпромісну майбутню радість, і коли ми бачимо її, хоча б здалеку, ми вже передчуваємо її.

Подібно до апостола Павла і Самого Страдника, «нас засмучують, а ми завжди радіємо» (2 Кор. 6:10). Під час Різдва ми можемо бути дуже сумними, але Бог може дати нам силу радити. І ця сила — у Христі Ісусі.

РОЗЧАРУВАННЯ: ЩО РОБИТИ?

Розчарування трапляються часто, бодем відгукуючись у глибині душі, пускаючи в серці гірке коріння. А з гіркого серця походять гірке життя. «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походять життя» (Пр. 4:23). Що я роблю в таких випадках?

По-перше, каюся перед Отцем, адже розчаруванню передуює зачарування. Мій погляд був захоплений кимось іншим, а не Ним. Я визнаю, що потрапила в пастку, створила собі «ідола», і прошу прощення.

«Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1Ів. 1:9).

По-друге, з уже вільним серцем «досліджую себе та Писання». «Бо чинячи так, спасаю і себе, і тих, хто мене слухає!» (1Тим. 4:16).

Розглядаю себе у світлі Писання, застошую до себе заповіді Божі і «зі страхом і трепетом» співпрацюю з Богом у справі свого спасіння.

«Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у

світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:6-7).

По-третє, стережу (з іврити: охороняти, захищати, підпорядковувати) серце (з іврити: скарбничка почуттів, волі, інтелекту).

Важливо зрозуміти, коли серце опиняється в небезпеці, і вчасно сховати його в послуху Богу. Пильную, щоб ніким не зачаруватися. Служу, нічого не чекаючи натомість.

По-четверте, «що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думаю про це!» (Фил. 4:8).

Так мій розум перемінюється, і я починаю пізнавати, що то є воля Божа — добро, приємність та досконалість (Рим. 12:12).

Надалі перевіряю об'єкт свого інтересу, досліджую і розрізняю його природу. «Усе досліджую (перевіряю), але тримаюся (вибираю) доброго (з Божої точки зору)» і стаю здатною співпрацювати з Богом, щоб вберегтися від падіння.

Підкоряючи своє серце Батькові, я отримую від Нього благодать, яку Він дає смиренним.

А як справляється з розчаруваннями ви?

Валентина Невмержицька.

«ВИСЛОВЛЮЄМО ВДЯЧНІСТЬ КОЖНОМУ...»

1 грудня 2022 року Таврійський християнський інститут оприлюднив на своєму сайті офіційне звернення щодо руйнування та розграбування майна закладу російськими окупантами.

У зверненні йдеться про те, що територія та будівлі Таврійського християнського інституту були захоплені російськими військовими з 10 березня по 10 листопада 2022 року. За вказаний період окупанти пограбували та знищили 25 років праці тисяч християнських служителів, волонтерів та місіонерів. Усе, що збиралося роками, за кілька місяців було розграбовано та знищено.

Висловлюємо вдячність кожному, хто в цей складний для інститутської спільноти час підтримував та продовжує підтримувати нас молитовно та фінансово. Ми вдячні за кожне добре слово, листівку чи візит. Цінуємо кожен подарований посібник, посудину чи ковдру, кожну перераховану українську гривню чи американський долар. Завдяки

вашій підтримці ми вистояли!

Разом з тим, мовчазна позиція академічних та релігійних кіл росії щодо злочинів, які вчинили військовослужбовці рф на території Таврійського християнського інституту, викликає у нас біль та розчарування.

У своєму зверненні Таврійський інститут засуджує війну, розв'язану росією в Україні, вбивства та тортури

мирного населення, зокрема дітей, зґвалтування жінок, депортацію українців, знищення приватної власності та культурно-історичної спадщини українського народу. І наголошує, що за кожну смерть і плач дитини або проливу материнську сльозу відповідає все росія.

Під час окупації території інституту російські війська викрадали все, що можна було вкрасти, знищуючи все, що для них не мало цінності. Так, близько 30 тисяч книг інститутської бібліотеки було винесено на смітник. Зруйновані сучасний гуртожиток, інтерактивні класи, адміністративний корпус, сучасна друкарня та бібліотека Таврійського християнського інституту.

«Незважаючи на все це, ми продовжуємо працювати. Вспереч цим злочинам у поточному навчальному році до навчання зараховано понад сто майбутніх християнських лідерів, збережено більшу частину викладацького складу, орендовано навчальні приміщення у м. Івано-Франківську, триває підготовка до державної акредитації освітньо-професійної програми.

Звичайно, ми й надалі потребуємо участі небайдужих громадян у відновленні діяльності та розбудові інституту. Ми маємо амбітні плани щодо подальшого розвитку навчального закладу, виконання власної місії та служіння Богу й суспільству».

tci.org.ua

«БЛАГОВІЩУ ВАМ РАДІСТЬ ВЕЛИКУ...»

Святе Письмо каже, що, коли людина стає свідком Божого об'явлення, звичною її реакцією є страх. Саме так було із Захарією під час з'явлення архангела Гавриїла (Лк. 1:19).

Марія теж затривожила, побачивши ангела (Лк. 1:29).

Ангел, який з'явився пастухам, найперше наголошує, що не страх, а радість у цю мить найслухніша: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику...» (Лк. 2:10).

Радість є ознакою місячних часів. Провіщаючи її, пророк Захарія каже: «Співай же та тиша, о дочко Сіону, бо ось Я приходжу та перебуватиму посеред тебе» (Зах. 2:14). І далі читаємо подібне: «Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде» (Зах. 9:9).

Ангел закликає пастухів радіти. І в урочистому співі ангелів розкрита причина цієї радості: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!».

Цей спів складений із двох частин і побудований на засадах старовірського паралелізму складових.

Сказане в першій частині — «Слава Богу на висоті» означає, що Різдво Ісуса є славою Бога. Щоправда, тут немає присудка, що, зрештою, вказує на його семітське походження, але, поза всяким сумнівом, тут йдеться про твердження (слава вже є Богу), а не побажання (слава нехай буде Богу). «Слава» (грецьк. *doxa*, старовір. *kabod*) є об'явленням величності і маєстату Бога. Отже, цей спів стверджує, що в Різдві Ісуса Бог об'являє Свою славу.

Славі Божій на висоті відповідає мир на землі (грецьк. *eirene*, старовір. *szalom*, лат. *pac*). Мир у біблійній мові означає щось більше, аніж просто впорядковані взаємини між людьми. Мир є впорядкованим станом світу, станом справедливості, радості, приязні, щастя — повного і невідкличного. Тоді людина перебуває в досконалії гармонії з Богом, із собою, з іншими людьми і цілим світом.

Певна річ, такий мир не є витвором людини. Лише Бог може принести такий мир. Урешті-решт,

такий мир є даром есхатологічних часів.

Такого миру ще не досягнуто. Ми живемо в сподіванні на нього. Однак Бог дарував нам його в Ісусі Христі. Ісус Христос є його фундаментом. Очікування такого миру цілком виправдане, бо в Христі розпочалася нова дійсність. У Христі ми удостоюємось дарів цього миру. У Христі і через Христа вже тепер він частково дарується нам.

«... У людях добра воля» — це не означає, що з-поміж людей лише поодиноким Бог виявляє уподобання, лише їм належить добра Божья воля. Усі

люди є об'єктом Божого вподобання, усіх Він любить і приймає. Давня надія на спасіння для всіх народів виконується в есхатологічній події Різдва Месії.

«І прийшли, поспішаючи...»

Оповідь про Різдво Ісуса закінчується інформацією про реакцію пастухів на звіщені їм послання (Лк. 2:15-20). На перший погляд, ідилічне закінчення оповіді, а насправді — детальна проповідь про переживання таїни Різдва Господнього.

Пастухів слова ангелів збентежили і викликали сум'яття: «Бо сьогодні в Давидовій місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь». Такому величому провіщенню відповідає незвичний знак: «Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме».

Пастухи чули з проповідей про Месію, Який буде водночас Царем, Воїном і Переможцем, Князем миру і Священником. Це можна зрозуміти, але про Дитя в яслах вони не чули ніколи.

Безпорадне Дитя має бути Спасителем світу? Сповитий — Месією? Дитя, що лежить в яслах, — Господом?

Попри ці незвичні, майже неправдоподібні слова ангелів пастухи вирушили в дорогу, не дискутуючи і не роздумуючи. Вирушили хутко, як Марія. У Вифлеємі, на перший погляд, не було нічого надзвичайного: «Знайшли там Марію та Йосипа, та Дитинку, що в яслах лежала». Побачили Дитя, але побачили Його, просвітлені Божим об'явленням.

В останні дні грудня читання Святого Письма про Ісуса, народженого у Вифлеємі, ми сприймаємо більш піднесено, ніж зазвичай. Більш піднесено переживаємо чергове Різдво Христове.

Той, хто прагне пізнати таїну Різдва, повинен, заохочений словами ангелів, вирушити на її пошуки. Не відкладати на потім, коли матиме більше часу, коли переконається, що пошуки й дорога не будуть даремними. Послання про спасіння не допускає вагання і зволікання.

Коли пастухи побачили Дитя в яслах, то «розповіли про все те, що про Цю Дитину було їм звіщено» (2:17). То не була така собі звичайна розповідь, бо «всі, хто почув, дивувались тому» (2:18). Здивування стосовно Божого об'явлення ще не є вірою, але з цілковитою певністю можна казати, що це її

передвісник. Якщо віра є Божим даром, то послугу проповідника, батьків чи когось іншого можна пов'язати з уведенням до передвісника віри.

Від багатьох чинників залежить, чи сказане про Вифлеєм глибоко западе в серця. Звісно, це залежить від того, хто звіщає, від його запалу і його волю. Діло Ісуса потребує ентузіастів. Пастухи оповідали з ентузіазмом, дарма що не було вже небесного світла, а лишень убогі ясла і беззахисне Дитя, котре лежало в них. Божі сліди у світі непримітні, буденні, без особливої пишноти. Божья любов огортає нас буденністю щодня. Однак віруюча людина знає про її невидиму пишноту і вміє про неї оповідати з ентузіазмом. Такою має бути щоденна проповідь Церкви.

«А Марія оці всі слова зберігала, розважаючи, у серці своїм» (Лк. 2:19)

Те, що збережене в серці, існує довше. У чому полягало те збереження, пояснює слово «розважала». Дієслово *synballo* дослівно означає «обертати й оглядати зусібіч, порівнювати».

Хто ж спроможний охопити всю повноту того, що містить у собі таїна приходу у світ Божого Сина? Це багатство можна заледве поступово і частково зрозуміти.

Зріла віра порівнює поодинокі спостереження, поодинокі події, творячи щораз новішу й повнішу картину. Те, що Марія пережила в мить благовіщення, під час відвідин Єлисавети і народження Ісуса, стало для неї невичерпним джерелом роздумів. З цього сповненого віри споглядання і порівняння подій вона доходила висновку, що все це є надзвичайним ділом Бога, попри щоденність, буденність і звичайність.

«Пастухи ж повернулись, прославляючи й хвалячи Бога за все, що почули й побачили» (Лк. 2:20)

Пастухи повернулись до своєї отари. Не кожен покликаний до місіонерства у дослівному розумінні цього покликання. Однак Євангеліє зобов'язує всіх віруючих зберігати і захищати віру там, де їм призначено жити, — своїм щоденним життям, словами і ділами.

МЕТА — БОЖА ЛЮБОВ

Усе починається з нашого ставлення до людей. Якщо ми дозволяємо любові Божій зростати в нас, ми не дивитимемося на них звисока, демонструючи зарозуміле, засуджуюче ставлення. Апостол Павло пише вірним у Римі: «А ти нащо осуджуєш брата свого? Чи чого ти погорджуєш братом своїм? Бо всі станемо перед судним престолом Божим... Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Рим. 14:10,12).

дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, то я ніщо! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то погортаюся як порожній гонимий!» (1Кор. 13:1-3).

Якщо ми забуваємо другу найголовнішу заповідь — любити ближнього, то неминуче потрапляємо в пастку, про яку каже Павло. Ми починаємо ставитися до оточення зверхньо. Таке ставлення особливо процвітає там, де є біблійні знання, але відсутні основи духовних плодів.

Писання каже, що Бог є любов. Важливо помітити, що любов не є Богом. Різниця колосальна. Характер Бога, Його шляхи і цілі не відповідають нашому визначенню любові, бо ніхто не знає, що таке любов, доки не пізнає Ісуса. Тільки Ісус є істинною суттю любові.

У Біблії жодного разу не зустрічається твердження, що Бог має любов. У Нього є сила, є дари, влада... Але Ісус є суттю любові. Якщо це так, ми маємо бути схожими на Нього, тому що були народжені наново від Його природи.

Ось чому Павло каже: «Коли я говорю мовами людськими й ангельськими, та любови не маю, то став як як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли маю

житку не матиму жодного!» (1Кор. 13:1-3). Любов полягає не в словах, бо можна казати, що любиш когось, а справи засвідчують зворотне. Любов не починається і з наших вчинків. Павло каже, що можна вершити справи, які мають вигляд великої любові — роздати все жebraкам або пожертвувати власним життям, але здійснювати їх без любові. Справжня любов починається в серці.

Якщо ми любимо, то будемо терплячими й добрими до людей. Ми не станемо заздрити чужому успіху, бо будемо усім серцем бажати бачити чужі перемоги. Ми не станемо хвалитися собою, але віддалятимемося від будь-якого прояву зарозумілості й гордості. Не наполягатимемо на власній думці, не дратуватимемося, відчувачи нетерпимість. Ми не будемо плекатися свої образи, але обережно прощення, не радитимемо несправедливості, але нашим прагненням стануть милість та істина. Люди не зможуть нас розчарувати, і ми не втратимо віру в них, бо завжди сподіватимемося

на краще. Ми вважатимемо людину невинною до тих пір, поки не буде доведена її провина, і навіть після цього сподіватимемося на покаяння і відновлення. Ми будемо повні надії і зможемо переносити труднощі заради користі Царства або блага ближнього.

Іншими словами, ми житимемо благочестиво, а це можливо тільки в Христі через виконання Його волі.

Лідер, життя якого торкнулося багатьох

Певний час тому я був на похороні свого близького друга Джека Волеса, засновника Всесвітньої місії у Детройті, штат Мічиган. Упродовж десяти років його багатонаціональна церква виросла до чотирьох тисяч осіб. Мій друг поїхав проповідувати на конференцію в Зімбабве, але як тільки він вийшов з літака, у нього стався інфаркт.

На похорон з'їхалися тисячі людей — лідери служб із усіх Сполучених Штатів, лідери громад, віце-президенти великих корпорацій, робітники, вуличні бродяги і домогосподарки. З цих людей складалася його церква. На похорон прийшли і багато з тих, хто не був особисто знайомий з Ісусом, наприклад, обслуговуючий персонал готелів і ресторанів — люди, на яких мій друг зробив величезний вплив.

Присутність на похороні людей не з церкви ніскільки не здивувала мене, оскільки ми з Джеком провели величезну кількість часу поза церквою, і благословенням для мене було бачити, як він поводився з людьми, що зустрічаються йому на шляху. До кожного з них він ставився як до дорогоцінної особи. Офіціантам і готельним працівникам Джек завжди щедро давав чайові. Я іноді утримувався від цього, вважаючи це зайвим, але позбувся цієї безглуздої думки, коли він нагадав мені, наскільки ці люди дорогоцінні для Бога. Поряд із Джеком кожен

почувався найважливішою людиною.

Похорон тривав чотири з половиною години. Багатьох лідерів, які були знайомі з ним особисто, просили сказати декілька слів. Вислухавши кількох промовців про те, наскільки близькі вони були з Джеком і що він означав для них, один дуже відомий служитель сказав: «А я вважав, що був його найближчим другом!». Усі засміялися.

Ми знали, що Джек поводився з кожним як зі своїм найкращим другом. Цей великий лідер чинив вплив не лише на цілі народи — через евангелізаційні кампанії і телепередачі, але й на кожного, хто зустрічався йому на шляху. Для Джека не мало жодного значення, була ця людина керівником величезної корпорації чи жила на соціальну допомогу, він знав, як знайти підхід до кожного, і цінував кожного.

Сторож, що вплинув на тисячі життів

Деякі з людей, які найсильніше вплинули на моє життя, ніколи не стояли на сцені. Одним із них був фінансовий працівник у компанії «Роквел Інтернешнл» на ім'я Майк. Я познайомився з ним лише через два роки після того, як став християнином. Наші робочі місця були поруч, і під час перерви ми зазвичай розмовляли про Бога. Пізніше ми здружилися настільки, що годинами разом проводили час. Цілісність Майка і практична мудрість, отримана з Писання, — от що найбільше вплинуло на мене. Мене вражало, як він шанував, любив і поважав свою дружину, дітей і будь-кого з людей.

Пізніше я пішов з «Роквелу» і став служителем. Незабаром і він пішов з компанії і відкрив власну фінансову фірму, яка існує досі. Його бізнес виявився дуже успішним. Майк надав допомогу в податкових питаннях більш ніж дванадцять тисячам клієнтів, а п'ять тисяч із них стали постійними клієнтами його фірми. Вони співпрацювали впродовж багатьох років завдяки чесності і гідності Майка.

Недавно я запитав його, скільком клієнтам він говорив про Слово Боже. Майк

відповів: «За приблизними підрахунками, це буде дев'яносто відсотків клієнтів». Це означає більше десяти тисяч людей.

Я був приголомшений. Потім я запитав, скількох людей він привів до спасіння. «Сотні. Минулої тижня я привів до Господа одного кубинця і молився за зцілення його від раку».

Ще він допоміг багатьом служителям привести свою бухгалтерію в порядок. Наша бухгалтерія на ранній стадії служіння теж потрапила в це число. Майк зрозумів, у чому полягає покликання мого життя, і роками безкоштовно допомагав нам у тому, що стосується податкової звітності. Його життя вплинуло на життя багатьох людей різними способами.

Згадавши нашу довгу розмову з Майком про якогось сторожа, який вплинув на життя Майка найсильніше, я зателефонував йому нещодавно і знову запитав про цю людину. Він заплакав у трубку.

І сказав: «Джоне, шість із дев'яти моїх тіток і дядьків закінчили життя в притулку для психічнохворих. Моя мати опинилася там же. Обидва мої дідуся були застрелені. У моїй сім'ї панував повний хаос, подібна доля чекала і мене. Але через брак фінансів мати віддала мене в іншу сім'ю, щоб вони потурбувалися про мене. З ними я прожив сім років. Голова сімейства працював сторожем на маленькій паперовій фабриці. Його звали Чарлі. Його благочестиве життя, посвята Ісусу і любов до людей зруйнували прокляття в моєму житті. Щонеділі він брав мене до церкви і навчав шляхам Божим. Це Чарлі зробив з мене того, ким я є сьогодні. Одного разу моя дочка намалювала малюнок для Чарлі і підписала: «Великий Людині, якої я ніколи не знала».

Тут, на землі, ви, найімовірніше, про Чарлі нічого не почуєте. Проте його вплив поширився і на ті тисячі життів, яким послужив Майк. Цей вплив торкнувся і мене. Тому мільйони людей, послужити яким я мав привілей, теж побачили пережили вплив Чарлі.

Так один сторож помножив свої таланти і одного разу отримає велику нагороду.

Джон Бівер.

КОЛИ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО БОГ ДАЛЕКО

Кожен стикався із ситуацією, коли здається, наче Бога у твоєму житті нема, і як би сильно ти не намагався Його відчутти — усе наче марно. Можливо, іноді вдається на мить спіймати це відчуття, але в довгостроковій перспективі воно лише посилює порожнечу. Не допомагає навіть постійне прослуховування прославлення.

Ти намагася знайти якесь конкретне «глибоке переживання Божої присутності» і вхопитися за нього, але коли піднесений емоційний стан минає, приходиться ще більше розчарування.

А коли бачиш, як емоційно й глибоко, зі сльозами на очах, інші люди переживають Божу присутність, виникає питання: що зі мною не так?

Ти живеш із постійним відчуттям, що щось треба міняти й робити, але ніяк не можеш себе до чогось змусити, через що почуття вини з'їдає зсередины.

Перша хороша новина: ви не самотні в цьому. Багато людей переживали чи переживають такий стан, а особливо з початком повномасштабної війни, коли всі моральні й духовні принципи потужно переоцінюються. Є такі навіть серед відомих людей — пророк Ілля (1 Царів 19:4), мати Тереза (про свої подібні переживання вона розповідає у книжці «Будь моїм світлом»).

Друга хороша новина: Бог все ще поруч і все ще любить, навіть коли здається, що це зовсім не так. І це не просто гарні слова.

Пастка емоцій

Часто через внутрішні терзання ми намагаємося заповнити порожнечу зовнішніми чинниками, щоб через них якось посилити присутність Божу в житті. Намагаємося вхопитися за речі, які колись приносили глибокі переживання, — чи то чиясь проповідь, чи свідчення, чи якась особливо натхненна пісня. Однак рано чи пізно ці методи перестають працювати. І знову пустка. Пісня набридне, книжка перестане цікавити, фільм вже не буде так захоплювати.

Ми потрапляємо в пастку власних емоцій, котрі заганяють все глибше і глибше. Виникає питання: чому Бог просто не дасть Себе відчутти? Чому просто не наповнить Своєю присутністю?

Ми звикли сприймати Бога крізь призму емоцій та відчуттів, але що, коли це насправді не зовсім правильна методика? Можливо, Своїм мовчанням Бог також хоче щось сказати?

Отже, для початку варто зупинитися й поглянути на себе. Наскільки взагалі я емоційна та чутлива людина? Цілком імовірно, що емоційніші люди сприйматимуть будь-який божественний доторк зі значно більшим спектром почуттів, аніж це може робити я. Якщо під час молитви сльози не льються з моїх очей — це цілком нормально.

Якщо ж, навпаки, я людина дуже емоційна і все

сприймаю крізь призму власних почуттів — це також причина для зупинки. Чи не перетворив я стосунки з Христом на суцільну емоцію — сльози під час молитви, радість під час прославлення?

Варто вчитися сприймати Бога не лише емоційно, але й розуміючи Його тією мірою, якою ми можемо й якою Він готовий відкритися нам.

Якщо я прокидаюся вранці з поганим настроєм, це не означає, що Божа любов до мене згасла і Його дія в житті припинилася. Натомість це означає, що мій характер має певні власні прояви, які схильні впливати і на моє сприйняття, і на моє відчуття Бога зокрема.

Тут на допомогу приходять слова німецького філософа Еріха Фромма: «Любов до будь-кого — це не просто сильне почуття, це рішучість, це розумний вибір. Якби любов була тільки почуттям, то не було б підстави обіцяти любити одне одного вічно. Почуття приходять і йде. Як я можу знати, що воно залишиться наввіки, якщо моя дія не містить розумного вибору та рішення?».

Отже, якщо ми намагаємося стосунки з Богом базувати лише на відчуттях — далеко цей потяг не заїде. Ми не завжди здатні любити й відчувати любов наших рідних, то як можна любити Когось, Кого ми навіть не бачимо?

Божу любов треба прийняти

Коли ми не відчуваємо Бога, то що саме мається на увазі? Окрім того, що бракує певних одноментних речей, йдеться насамперед про любов. Ми не відчуваємо Божої любови, а також — будь-якої відвертими — у неї часом дуже важко повірити. Тож знову спробуємо ввімкнути холодний розум.

У чому полягає найбільший прояв Божої любови? Однозначно відповіддю є Христос і Його жертва. Ми іноді легко узагальнюємо — Христос помер за гріхи всіх людей. Проте Він також помер за МОЇ особисті

гріхи, тому що безмежно любить МЕНЕ особисто. Є пісня, в якій співаємо: «Ти б віддав життя ще знов мільярди разів». І це добре характеризує один із аспектів Божого характеру. Чому Бог не втручається? Але Христос і є прямим втручанням, і в моє власне життя також. Божу любов треба прийняти.

Буває, ми просто знемагаємо від сумнівів: а чи Бог справді існує? А що, коли Його таки немає? Тут на поміч приходять думка: якщо я оглянуся назад у своє життя, то чи не побачу там Божої дії навіть у ті моменти, коли здавалося, що Він далеко?

Важить мотивація

Але чим саме викликане бажання яскраво відчувати Бога? Насправді це добре бажання. Ап. Павло у своїй проповіді в ареопазі говорить: «І весь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас» (Дії 17:26-27).

Тобто саме бажання відчувати Бога несе, скоріше, позитивне навантаження, однак у цьому випадку багато важить наша мотивація.

1. Я бачу, як Бог діє в житті інших, а тому хочу, щоб у моєму було так само, — це не зовсім добра мотивація, адже ми не проживаємо життя іншого. Ми проживаємо своє власне життя, і Бог прагне діяти в ньому так, як найкраще на Його думку.

2. Я хочу будувати щирі й живі стосунки з Ним як особистість із Особистістю — це добра мотивація, яка з часом може принести великий плід.

Чому ми нічого не відчуваємо?

Ось кілька причин, які можуть перешкоджати нам відчувати присутність Бога.

Гріх. Він блокуватиме нашу здатність чути Божий голос і змогу глибоко переживати Його присутність. Якщо в моєму житті є певний гріх перед Господом — його треба освітити Божим світлом і покаятися в ньому. Ісус може дати повну свободу від гріха й знизити стіну, яку цей гріх вибудовує.

Почуття вини. Буває, що я покаявся у гріху, однак відчуття свободи не минає. Мене гризе відчуття провини, яке просто глушить всі інші, а в голові наче звучить: «Ти не гідний любови Божої, навіть не намагайся».

Тут варто згадати ось що: Бог не мучить відчуттями провини, коли гріх визнали й покаялися в ньому (Кол. 2:14).

Страх. Я боюся, що Бог захоче від мене чогось такого, на що я не здатний, і треба буде різко змінювати життя (чи це щось таке). Бог не вимагатиме більшого, ніж ми можемо знести. Хоча, якщо ми

жили не так, як Богові до вподоби, деякі речі треба буде різко й конкретно змінити — не грішити більше, наприклад.

Лінь. «Ой, забув сьогодні помолитися. Ну нічого, завтра ось точно візьму й виділю на це час». І так по колу. Згодом це призводить лише до більшого віддалення.

Бог добрий, Він хоче допомогти. Почуття вини, сумніви, страх, лінь — це все йде не від Нього. Це те, що заважає рухатися вперед, не дає змоги стати корисним і продуктивним у руках Божих. Те, що не дає вибудувати здорові стосунки з Ним, забирає сміливість свідчити про Нього, не дозволяє робити це правильно й ефективно і, зрештою, отримує життя і змушує просто існувати, а не жити в Його повноті.

Прийміть рішення

Наша повнота — це Христос (Кол. 2:10). Ми звільнені від влади темряви й страху (Кол. 2:14). Бог хоче мати глибокі й довірливі стосунки з нами, хоче наповнити наше ество Своїм життям і зробити нас ефективними для Свого Царства.

Однак буває, що я раціонально розумію абсолютно все: Бог мене любить і діє в моєму житті, відчуваю я це чи ні. Проте на серці така порожнечка, що заповнити її не здатне ніщо.

Чому так стається? Не знаю. Часом причина відома лише особисто самій людині — Богові. Але є рішення, яке можна запропонувати: молитва + читання Слова. Іншого я не знаю.

Христос якось оповів притчу про суддю, якого дїймала вдова. Навіть неправедний суддя відгукнувся на її вмовляння. То чи може Бог ігнорувати щирі молитви Своїх улюблених дітей?

Наші стосунки з Христом не повинні базуватися лише на емоційних переживаннях. Коли слухаю прославлення — я відчуваю Бога, люблю Його, а коли роблю щось інше — вже ні. Найперше це повинне бути тверде й раціональне рішення — любити Христа, прагнути близькості з Ним навіть тоді, коли відчуття не приходять. Зрештою, переживання Бога — це щось глибоке, ніж звичайні емоції чи наше розуміння (Фил. 4:7). Мати Тереза, проходячи складний етап в житті, якось сказала: «Навіть якщо я не відчуватиму Тебе, я любитиму Тебе так, як ніхто ніколи не любить». Просіть — і буде вам дано (Лк. 11:9).

Бог любить, коли ми довіряємо Йому!

І насамкінець — порада апостола Павла: «Тож прийнявши Христа Ісуса як Господа, живіть у Ньому. Вкориніться в Ньому, забудуйтеся на Ньому, зміцнюйтеся у вірі, якій вас навчили, завжди будьте вдячними Богові» (Кол. 2:6-7).

Андрій Бендус.

У СЕЛІ НА ЧЕРКАЩИНІ ПАСТОР ВРУЧИВ ПЛАНШЕТИ В ПОДАРУНОК 18 ШКОЛЯРАМ

У селі Руська Поляна на Черкащині церква ХВЕ вирішила допомогти діткам, котрі не мали змоги навчатися віддалено, в онлайн-форматі. Через фінансову скруту батьки школярів не змогли придбати необхідні гаджети.

«Один із моїх синів сказав, що його однокласник за три місяці ні разу не приєднався до навчання. Ми вирішили дізнатися, скільки ще таких діток в нашому селі. Виявилось, що в обох школах

їх аж 18. Так появилася бажання допомогти розв'язати цю проблему», — розповідає пастор Веніамин Коваленко.

Залучивши благодійників, служители громади закупили необхідну кількість планшетів Realme Pad mini і вручили дітям напередодні Дня гідності та свободи (21 листопада). Разом із планшетом діти отримали чудову ілюстровану книгу «Біблійні історії» «Щиро радіємо можливості долучитися до такої важливої справи. Сподіваємося, що цей подарунок полегшить діткам процес навчання та допоможе в здобутті нових знань!», — радіє пастор Веніамин.

Chve.org.ua.

СТРАХ ЗА ЖИТТЯ ТА МАЙБУТНЄ СПОНУКУЄ МЕШКАНЦІВ НІКОПОЛЯ ВІДВІДУВАТИ ДІМ МОЛИТВИ

Місто Нікополь на Дніпропетровщині останні чотири місяці перебуває під щоденними обстрілами ворожих військ. Багато людей виїхали з міста, є багато руйнувань, чимало мешканців втратили роботу, але ті, хто залишився, відкриті до Божого Слова.

Про служіння місцевої церкви «Дорога до Бога» в такий непростий час розповідає пастор-місіонер Петро Ковальчук.

Я приїхав з Волині у Нікополь у 2011 році як місіонер, служіння починав з нуля, разом зі ще одним місіонером. Ми брали столик і виходили в різні частини міста, ставали з християнською літературою і запрошували людей на домашню групу. На Пасху зробили перше загальне служіння в міській бібліотеці. І відтоді почали проводити постійні служіння. До війни в нас було вже два десятки членів.

Ситуація змінилася з початком воєнних дій 24 лютого 2022 року. На служіння стали приходити переселенці з інших регіонів: Запорізької, Херсонської, Миколаївської, Харківської й Сумської областей. Та коли розпочалися обстріли міста, переселенці поїхали далі, зате більше почали приходити місцеві жителі. Здебільшого це люди середнього і старшого віку (молоді жінки з дітьми виїхали). Уже 55 людей покалялося.

Наша церква розрахована на двісті місць. Останні пів року на молитовні зібрання в середу приходять півтори сотні осіб, а в неділю — по чотириста людей. У теплу пору року ті, кому не вистачало місця в приміщенні, слухали на вулиці крізь відчинені вікна.

У нас загальний спів, апаратури немає. Особливих проблем з дисципліною — теж. Якщо приходять п'яні, розказуємо, пояснюємо правила поведінки в домі молитви. Якщо хтось занадто гамірно поводитиметься, його вгамовують всі присутні, адже люди йдуть сюди, щоб задовольнити духовні потреби. Нині вони в пошуках Бога.

Страх за своє життя, за життя рідних, воїнів, за майбутнє спонукує багатьох приходити в дім молитви. Інколи ми роздаємо продуктивні набори, але не це основна причина для відвідування церкви. Після служіння люди залишаються просто поспілкуватися за чашкою чаю.

Дім молитви ми відкрили у 2017 році. Тут є все необхідне — зала для проведення зібрань, туалети, дитячий майданчик, мініготель, майданчик для паркування, гараж, альтанка. Під час будівництва я не раз молився: «Господи, наповни цей дім спасенними людьми! Господи, я хочу бачити славу Твою!». Постив, інколи з батьком, із друзями. Раз на рік брав піст на сім діб — так хотів бачити спасенні душі.

Треба було пов'язувати служіння,

будівництво, особисте життя і допомогу людям. Я хотів, щоб люди побачили, що я сюди приїхав не просто будувати дім молитви, а жити і проповідати. І якщо ти мріяв, надіявся, десять років вкладав, ти не можеш просто так все залишити через якісь несприятливі обставини. Думав, що навіть якщо буде окупація, не поспішатиму виїжджати.

Ще раніше було мені слово від Бога: «Деякі зміни прийдуть у цій місцевості, і я наповню цей дім людьми». Тоді думав, що мова про Ковід-19. Люди трішки активніше почали відвідувати церкву, але згодом я зрозумів, що карантин не вплинув суттєво. Буде щось гірше... Іноді ловив себе на думці: «Що це я для людей не зробив, щоб вони прийшли в цю церкву?». Хоча двоє троє людей ми хрестили щороку, та хотілося більше.

З такою кількістю людей, як нині, нелегко. Але це радість: люди хочуть спілкуватися, ставити питання, горнються до тебе.

Думаю, найближчим часом доведеться щось змінювати. Хотілося б мати двох відповідальних діячів, щоб було легше в служінні. Буває, що я проповідую, дружина співає, помолитися і розпустили людей.

Через два роки я хотів би бачити менше ста членів церкви, двоє діячів і ще місіонерів у навколишніх селах. Хочеться бачити посвячених людей, які б пішли за Ісусом, незважаючи ні на що.

Записала Юлія Вакулєнко.

Тітоньку відпустили на різдвяні канікули, і вона буде вдома аж два тижні! Леся нетерпляче чекала, коли тітонька роздягнеться і зверне увагу на улюблену племінницю. Від захвату вона навіть пританцювала на місці.

— А що ти мені привезла? — запитала вона тітоньку. Але та не встигла відповісти, як втрутилася бабуся.

— Леся, нічого привезти вона не могла. Вона ж віруюча, їй Бог велів до якогось там християнського коледжу вступити, з роботи звільнитися. У тітці грошей нема!

Леся побачила, як невдоволено стиснулися губи тітоньки.

— Ось як! — взялася вона за боки. — Леся, ану йди сюди!

З великої сумки тітка дістала ляльку, плюшевого ведмедика, жирафа, величезну мавпу, сумку з кубиками, пакунки з цукерками і печивом, яскраві книжки з малюнками... Леся заверещала від радості, а бабуся з подивом дивилася на купу подарунків:

— Звідки ти це все взяла?

— Бог послав, матусю! — блиснула очима тітонька. — Це тобі шаль, це — татові шарпетки, а це... Щоб ми і Різдво, і Новий рік відсвяткувати змогли.

Тітонька почала діставати якісь баночки та коробочки. Виглядала вона невдоволеною, але, помітивши, що бабуся розгубилася, пом'яшталася:

— Я хоч і з роботи звільнилася і до коледжу вступила, але Бог мені допомагає! У мене п'ять публікацій у різних журналах, а ще я вечорами підробляю!

Загалом, усе добре, що добре закінчується. Вони мирно пили чай, потім Леся пішла спати. А наступного дня... Наступного дня вони з тіткою пішли до церкви на Різдвяне богослужіння для дітей. Лесі там дуже сподобалося, і найбільше те, що в церкві їй подарували картонний будиночок із цукерками. Дорогою додому, притискаючи до себе подарунок, вона ділилася з тітонькою враженнями:

— Мені найбільше ляльковий спектакль сподобався, і спів, і подарунок! Тітонько, а коли ти маленькою була, ти теж Різдво святкувала?

— Святкувала, але не так.

— А як? Розкажи! Або ні, краще так: ми з тобою ще погуляємо, а ти будеш розповідати. Гаразд?

ЗАБУТЕ РІЗДВО

— Ну, добре. Слухай...

... Оленка прокинулася від того, що в будинку було дуже гаряче. Вона скинула з себе важку ватяну ковдру, спустила ноги з ліжка і принохалася: смачно пахло пірижками, тісто на які бабуся поставила вчора. Зазвичай бабуся палила в грубці у великій кімнаті, але для пірижків розпалювали піч, яка завжди нагадувала Оленці величезний білий пароплав. Ця піч так і пашала жаром, а бабуся діставала з неї деко з пірижками. Готові пірижки лежали в емальованій мисці, на столі й навіть на стільці. Оленка схопила один із них, з рум'яною скоринкою, але відкусити не встигла.

— Прокинулася? — запитала бабуся, упоравшись із пірижками. — Умивайся і сідай чай пити.

— Ба, а з чим пірижки? — запитала Оленка.

— З повидлом, м'ясом і капустаю.

— А з сиром будуть?

— Будуть і з сиром. Ось тільки запізнилася я.

Оленка хотіла поцікавитися, чому ж бабуся запізнилася, але тут двері відчинилися і увійшла сусідка — баба Ганя.

— Зі святом вас! — привіталася вона і подала Оленці газетний згорток, від якого теж смачно пахло. — Це тобі гостинець.

У газету були загорнуті коржикі, які Оленка дуже любила — вони аж розсіпалися в роті. Оленка пила чай із пірижком і коржиками, а бабуся перешіптувалася між собою.

— Пильнуй, Маріє, голова нині по домівках ходить, щоб ми Різдва не святкували! Сусідка пішла додому, а бабуся витягла з печі решту пірижків, накрила рушником і почала одягатися.

— Думала, швиденько впораюся, та

не вдалося, — сказала вона Оленці. — Не дай, Боже, голова зайде.

Оленка тільки хотіла поцікавитися, чому бабуся не хоче бачити голову, як двері знову відчинилися і голова справді зайшов. Взагалі, Оленка не боялася його, бо він завжди жартував із нею, коли заходив до них, і навіть одного разу дозволив бабусі відвести її на поле з горохом, де вони нарвали дві сумки зелених стручків. Та сьогодні він здавався якось не таким.

— Ти що це, Маріє, релігійний дурман розводиш? — сердито запитав голова. — Пірижками на всю хату пахне. Для чого напекла?

— Онука попросила — от і напекла, — відповіла бабуся. — Сідай з нами чай пити, поки ми не пішли.

— А куди ви?

— У місто. Дитини пальто купити треба! — бабуся махнула рукою вбік Оленки.

Оленка дуже здивувалася. Про пальто бабуся їй нічого не казала, розповідала тільки, що вони підуть в якусь церкву, бо настало свято Різдва. Вона хотіла запитати бабуся, чому та раптом передумала, але, подивившись на голову, вирішила промовчати. Тим більше, що бабуся схопила її за руку і потягла в спальню: заплітати коси й одягати нову сукню. А голова посидів-посидів за столом і пішов. Правду кажучи, Оленка цьому дуже зраділа.

Бабуся поклатла пірижки у велику сумку, замкнула будинок на замок, і вони з Оленкою вийшли за ворота. Йти треба було довго: селом, потім повз цвинтар, потім спуститися з одного пагорба й піднятися на інший і, нарешті, перейти ліс і вийти на берег ріки. Всю дорогу Оленку займала думка про те, як вони переправляться через ріку. Влітку їх перевозив

дядько Іван на човні або на поромі, а як же зараз?

Проте ріка взялася кригою, так що вони з бабусяю вільно пройшли по ній і вийшли до автобусної зупинки. Повз них пролітали машини і не зупинялися, лише водій вантажівки зглянувся над бабусяю з онукою і пригальмував. Оленка мало не впала з високих сходинок, коли залазила у вантажівку. Але ось нарешті вони влаштувалися в теплій кабінці, і Оленка почала дивитися вперед: так цікаво їй було дивитися вперед! Щоправда, милуватися зимовим видовищем їй довелося недовго: невдовзі перед ними замиготіли будинки міста.

Бабуся справді потягла Оленку до величезного універмагу і після кількох примірок купила їй пальто. Оленці воно дуже сподобалося: темно-червоне, з пухнастим жовтим коміром, покритим коричневими плямами, точнісінько як у леопарда! Пальто бабуся просто в магазині одягла на Оленку, а теплу куртку зняла з неї і попросила продавця запакувати. А після всього цього вони з бабусяю сіли в автобус і поїхали до церкви.

Ця церква дуже відрізнялася від інших церков, які бачила Оленка. Звичайний будинок, на стінах висять якісь незрозумілі написи, усі сидять на лавках і співають протяжні пісні. Оленка занудьгувала, але звідкись взялася молода вродлива тітка і забрала Оленку до іншої кімнати. Тут було веселіше. Діти сиділи просто на підлозі, а тітка Валя розповідала історію Різдва. Хоч Оленка і чула її від бабусі, та слухати все одно було цікаво. А ще тітка Валя сказала:

— На Різдво всі дарують один одному подарунки, і ви теж їх зараз отримаєте. Михасю, допоможи мені.

Товстий хлопчик із пухкими щоками тримав великий кошик, а тітка Валя вибирала іграшки та роздавала дітям. Оленці дісталася лялька, яка пишчала й заплющувала очі, і Оленка дуже зраділа: саме таку вона й хотіла. А ще кожен отримав пакунок із цукерками і мандаринами, потім усі помолитися і дякували Богові за подарунки та за Різдво, і Оленка теж помолитися.

Далі діти приєдналися до дорослих. Оленка перестала соромитися і навіть прочитала віршик, якого їй навчила бабуся, а потім уважно слухала, як якийсь дідусь читав із Біблії про свято Різдва. Нарешті зібрання закінчилося. На вулиці

було темно й холодно, а їхати додому треба було довго, тому Оленка з бабусяю залишилися ночувати в тітці Валі. Пили чай із пірижками, потім в Оленки почали злипатися очі, і вона пішла спати разом зі своєю новою лялькою. Так закінчилося Різдво...

Наступного дня вони стояли на зупинці й чекали на машину. Оленка притискала до себе ляльку.

— Дивися, нікому не кажи, що ми Різдво святкували, — навчала її бабуся. — Про пальто можеш розповісти, а про Різдво — ні.

— Чому? — здивувалася Оленка. — Адже Різдво — це свято, його всі відзначають, всі пам'ятають. Самі ж казали.

Бабуся важко зітхнула:

— Це раніше його пам'ятали, а зараз забули. І будуть у нас неприємності, якщо в селі про це дізнаються, маму твою з роботи вигнати можуть. Так що краще мовчи, гаразд?

Оленка хотіла відповісти, але тут поруч із ними пригальмувала вантажівка, звідки визирнув водій, який підвозив їх до міста.

— О-о, старі знайомі! — сказав він. — Ну, сідайте в машину.

Дорогою водій люб'язно розмовляв із бабусяю:

— Ось у мене матуся така, як ви, — казав він. — І вчора в церкву подалася Різдво відзначати: свято, батче. Їй свято, а в мене неприємності можуть бути...

Оленка зітхнула. Чомусь через святкування Різдва у всіх будуть неприємності. Але ж учора казали, що це чудове свято. Чому ж його забули? Чому одні люди зляться на інших за це свято? Запитань було багато, і Оленка добре знала, що навіть бабуся не зможе дати на них відповіді. Вона зручніше пригорнулася до неї і задрімала. Для себе ж зробила висновок: усе-таки Різдво — чудове свято, бо Син Божий прийшов у цей світ, щоб зробити людям добро. І вона, Оленка, обов'язково святкуватиме його і пам'ятатиме. Незважаючи на те, що багато людей про Різдво забули...

— Але зараз святкувати Різдво ніхто не забороняє, — закінчила свою розповідь тітонька Оленка. — Віруючі можуть ходити до церкви, ніхто їх за це карати не буде. На жаль, багато людей все одно забувають про Різдво, забувають, що це велике свято, коли у світ прийшов Спаситель...

Леся пригорнулася до тітки.

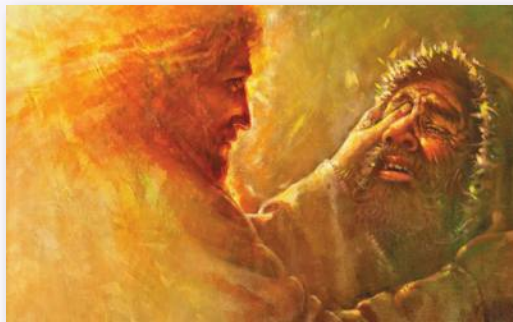
— Я не забуду, — пообіцяла вона. — І Сина Божого...

— Ісуса Христа, — закінчила тітка. — От і чудесно!

Леся взяла тітку за руку, і вони повільно пішли додому.

ЄВАНГЕЛІЄ СИЛИ

Євангеліє від Марка протиставляє силу Христа страхаві духовного поневолення і в такий спосіб співвідноситься з категорією Життя. Євсевій вказує, що місцем його написання був Рим — місто, переповнене містеріальними культами та окультичними практиками.

Відкриєся!» (7:34).

«О годині ж дев'ятій Ісус скрикнув голосом гучним та й вимовив: Елої, Елої, лама савахтані, що в перекладі значить: Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (15:34).

Дає Марко і пояснення щодо юдейських традицій та звичаїв:

«Бо фарисеї й усі юдеї, зберігаючи передання старших, не їдять, як старанно не виміють рук; а вернувшись з ринку, вони ні їдять, поки не вмийються. Багато є й іншого, що вони прийняли, щоб додержувати: миття чаш, і глеків, і мідяного посуду» (7:3-4).

«Корван, чи дар Богові те, чим би ти скористався від мене хотів» (7:11).

«А першого дня Опрісноків, коли пасху приношено в жертву, сказали Йому Його учні: Куди хочеш, щоб пішли й приготували ми Тобі пасху спожити?» (14:12).

«А коли настав вечір, через те, що було Приготовлення, цебто перед

суботою» (15:42).

Зустрічаємо ми в нього і роз'яснення юдейських прізвиськ і назв:

«... і дав їм імена Воанергес, цебто сини громові» (3:17).

«І Його привели на місце Голгофу, що значить Череповище» (15:22).

У Євангелії від Марка не знайдете ні систематизованого вчення, як у Матвія, ні детального опису подій, як у Луки. Його основний фокус — на силі Божій, що проявляється через служіння Ісуса.

Тридцять відсотків Маркового оповідання становлять чудеса — прозріння, очищення, вигнання бісів, зцілення. Причому під зціленням мається на увазі не тільки і навіть не стільки відновлення фізичного здоров'я, скільки відновлення цілісності, звільнення від влади сатани, від гріха, від духовної недуги.

Ключове слово цього Євангелія — «зараз же». У цьому найкоротшому з життєписів Ісуса його вжито 32 рази! Робиться це, щоб у читача не залишалося сумнівів, з Ким він має справу: чи можуть будь-які духовні сили хоча б частково протистояти владі Того, Чий веління завжди виконуються негайно?

«Буде боїтися Господа ціла земля, всі мешканці всесвіту будуть лякатись Його, бо сказав Він і сталося, наказав і з'явилось» (Пс. 32:8-9).

Сергій Головін.

НЕЗНАНИЙ СКОВОРОДА

3 грудня минуло 300 років з дня народження відомого українського філософа Григорія Сковороди.

Народився він 3 грудня 1722 року у козацькій сім'ї в містечку Чорнухах на Полтавщині. Навчався у Київській академії, де під впливом Феофана Прокоповича перейнявся просвітницькими традиціями. Далі п'ять років навчався за кордоном, а з 1759 року викладав у Харківському колегіумі, проте покинув викладання через тиск з боку церковників, які вимагали, щоб він прийняв духовний сан.

Сковорода вважав, що кожна людина повинна знайти працю до душі і займатися нею, бо лише так вона знайде гармонію зі світом і собою. Він порівнював Бога з фонтаном, який вирує водою і наповнює посудини, що стоять навколо, залежно від їхнього обсягу.

Михайло Ковалінський, його учень, писав про нього так: «Уставав дуже рано, і в раз на день, без м'яса і риби, був завжди веселий, сильний, рухливий, з усього задоволений, до всіх добрий, усім готовий послужити, поважав і любив добрих людей без різниці їх стану, навідувався до хворих, розважав сумних, ділився останнім з тим, хто нічого не мав».

Григорій Сковорода пережив народження згори, про що писав: «Колись у цю ніч мати народила мене на світ. Друга ніч

була та, в яку, Христе, Боже мій, в мене народився Твій Святий Дух, бо даремно б народила мене моя мати, якби Ти не народив мене, о Світе мій, Життя моє...»

Про віру Сковорода говорив: «Вірити в Бога — не значить вірити в Його існування, а значить віддатися Йому та жити за Його законом». У мандрівках він ніколи не розлучався з Біблією, спілкою і своїми записами.

Суттю його життя був Христос. «Хай весь світ відбіжить! Я буду в Тобі жити, о Ісусе!». «О Христе! Не дай зотліти в аді! Дай мені в Твоєму жити небесному граді!».

Він залишився вірним Богові до кінця свого життя. «Світ ловив мене, та не впіймав», — написано на пам'ятнику біля його могили, як він і заповідав.

БЕРЕЖІТЬ СЛОВО БОЖЕ

Життя людини — це найбільша цінність. І коли воно поставлене під загрозу, усе інше автоматично втрачає зміст і будь-яку вагу, стає нічого не вартим. Розуміючи важливість збереження життя, Ісус Христос розповідав про шлях, завдяки якому це досягається: «А до всіх Він промовив: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде. Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже» (Лк. 9:23-24).

Упоняття «зберегти життя» Ісус вкладає щось більше, ніж просто старання прожити якомога довше. Він вказує, що потрібно зберегти себе для вічного життя, а для цього необхідно присвятитися служінню Богові та людям, а не особистому збагаченню і задоволенню егоїстичних інтересів.

Аби не втратити життя, потрібно берегти те, що є його основою, стержнем, серцевиною, тобто — Слово Бога. Божа мудрість навчає: «Мій сину, прислухайся до моїх слів, до речей моїх ухо своє нахили! Нехай не відійдуть вони від очей твоїх, бережи їх в середині серця свого! Бо життя вони тим, хто їх знайде, а для тіла усього його лікування. Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:20).

Бережи Слово, щоб зберегти життя

Давид розумів залежність життя людини від Слова Божого, тому казав: «Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти тебе» (Пс. 118:11).

Але як берегти Слово? Інколи ми навіть не задумуємося над тим, що бережемо

передусім важливе й цінне для себе — родинні та сімейні реліквії, вартісні речі, дружні й товариські стосунки, власне здоров'я, пам'ять про когось чи щось, рослини, які посадили, тварин, яких приручили, предмети, з якими пов'язані особливі згадки... Старанно доглядаємо, охороняємо, піклуємося, виявляємо турботу, цінуємо, підтримуємо, шануємо, дбаємо, щоб не загубити, ошадливо використовуємо...

Та щоб берегти Слово, потрібно над собою серйозно попрацювати. Кожен із дорослих, мабуть, пам'ятає, як у дитинстві його навчали правильно ставленню до новопроданих речей, шкільних підручників та майна, тобто виховували таку рису характеру, як бережливості. Ця потреба берегти існує там, де є загроза щось чи когось втратити. Ми остерігаємося загубити те, що, фактично, уже належить нам, і стараємося це не лише не втратити, а за можливості — і набути ще більше.

Але переставою оберегати щось у трьох випадках: коли для нас це не є важливим, коли немає небезпеки це втратити і коли існує невинуватене почуття безпеки.

В одній із пророчих книг записані важливі слова: «Горе безпечним на Сіоні...»

(Ам. 6: 1). У час достатку люди Ізраїлю та Юди ставали безпечними, забували про Бога, відходили від Нього, творили собі інших богів... Сіон згаданий тут у значенні місця особливої присутності Бога. Ця істина наголошує, що навіть при достатку варто бути дуже обережним. Можливо, навіть більше, ніж у будь-яких інших випадках.

Кого береже Бог

Іноді віруючі люди частку відповідальності за збереження стосунків із Богом, яку Він поклав на них, перекладають на Нього. Забуваючи, що руку, якою Бог тримає нас, Він може розслабити рівно настільки, наскільки нам вистачить зусиль, щоб втриматися за неї. Про це читаємо в посланні до Філадельфійської церкви: «Я знаю діла твої. Ось Я перед тобою дверей не зачинив, — і їх зачинити не може ніхто. Хоч малу маєш силу, але слово Моє ти зберіг, і від імення Мого не відкинувся. А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробовування, що має прийти на увесь всесвіт. Я прийду незабаром. Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав» (Об. 3:8; 10:11). Іншими словами, Бог каже, що збереже того, хто бережить Його заповіді.

У притчі про фігове дерево Господь підтвердив, що намагається зберегти кожного з нас: «Оце третій рік, відколи приходжу шукати плоду на цім фіговім дереві, але не знаходжу; зрубай його, нащо й землю марнує воно?». А той йому в відповідь каже: «Позостав його, пане, і на цей рік, аж поки його не обкопаю довкола, і обкладу його гноєм, — чи року наступного плоду не вродить воно» (Лк. 13:7-8).

Правильно використовуємо час

Життя мінливе й непередбачуване. Коли нам дано добру нагоду набувати духовний запас, отримувати певний досвід, мудрість та знання, накопичувати справжні цінності, потрібно правильно використати цей час, адже він дається не випадково.

Історія Єгипту за часів Йосипа говорить саме про це. Бог відкрив, що настає час голоду, і дав можливість підготуватися до цього. Йосип мав від Бога про відкриття, тому запропонував фараонові: «І нехай вони позбирають усю їжу тих добрих років, що приходять, і нехай вони позбирають збіжжя під руку фараонову на їжу по містах, і нехай бережуть. І буде та їжа на запас для краю на сім літ голодних, що настають в єгипетській землі, — і край не буде знищений голодом» (Бут. 41:35-36).

Можливо, багато хто з наближених до фараона чиновників обурювався, мовляв, навіщо ці потуги, зусилля, хто може знати, що буде далі. Проте фараон дослухався до поради Йосипа. І в Єгипті в роки врожаю та достатку державна економічна політика пішла курсом накопичення, заощадження та бережливості. Це допомогло врятуватися від голодної смерті в період неврожаю.

Зерно Слова

Про хліб як про символ Слова Божого говорив Ісус Христос. У притчі про сіяча Він розкрив думку про необхідність берегти насіння, аби бути з хлібом. «А те, що на добрій землі, — це оті, хто, як слово почує, береже його в широму й доброму

серці, і плід приносять вони в терпеливості» (Лк. 8:15).

Чому Ісус Христос говорив про бережливості? Бо існує небезпека викрадення слова: «А котрі край дороги, — це ті, хто слухає, але потім приходять диявол і забирає слово з їхнього серця, щоб не ввірували й не спаслися вони» (Лк. 8:12).

Слово, як і будь-яке інше насіння, може принести врожай при добрій підготовці ґрунту, в який потрапляє: «А що на кам'янистому ґрунті — це ті, хто тільки почує, то слово приймає з радістю; та кореня не мають вони, вірують часочасно і за час випробовування відпадають» (Лк. 8:13).

За словом, як і за всяким іншим посівом, потрібно доглядати. «А що впадо між терен — це ті, хто слухає слово, але, ходячи, бувають придушені клопками, та багатством, та життєвими розкошами і плоду вони не дають» (Лк. 8:14).

Думати, щоб зберегти

Один із найголовніших способів збереження Слова — це роздуми над ним: «А Марія зберігала всі ці слова, роздумуючи в серці своєму» (Лк. 2:19). «Блажен муж... в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень і вночі він роздумує!» (Пс. 1:1-2).

Роздумує над Словом лише той, кому воно не дає спокою, кого цікавить, кому потрібне.

Отож нам потрібна бережливості, щоби правильно, раціонально та мудро використовувати усі можливості. У такий спосіб можна досягнути максимально можливого результату своїх старань, зусиль та праці, сповна реалізуючи потенціал, який у кожного з нас заклад Бог.

Ігор Крошук

БОЖЕ, ЗМИЛУЙСЯ НАДІ МНОЮ, ГРІШНИМ

«Отож, зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння» (Кол. 3:12).

«Господи, я шукаю до Тебе дорогу. Я бажаю завжди бути з Тобою; постійно стараюсь говорити з Тобою в молитвах. Надіюся, що в Тебе знайдеться багато любові і Ти завжди поспішиш мені на поміч», — приблизно так старається віруюча людина заявити про себе Богові. Але чому Бог устами Свого Сина Господа Ісуса Христа попереджає: «Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! — увіде в Царство Небесне...» (Мт. 7:21)?

Чи не милують людське вуха слова молитви фарисея, що зайшов до храму помолитися? Складається враження — ось чоловік, що знайшов Господа. Дарував йому Бог достаток, і він може спокійно дати десятину, вмє критично бачити речі і гніватися на беззаконня, оцінювати поведінку людей і... осуджувати їх за гріхи. Та чому його молитву зовсім не так трактував Господь Ісус.

Фарисей не удостоївся похвали за свою бесіду-звіт. Але чому? Може, Богові байдуже до зазначених речей? Ні, інакше би цих приписів не існувало. Та фарисей виконував їх, як раб, і очікував винагороди, про що свідчить його хвалювана молитва. Господь каже: «Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, багатий багатством своїм хай не хвалиться! Бо хто буде хвалиться, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду» (Єр. 9:22-23).

Фарисеєві забракло розважливості сказати: «Немає слів,

якими б я міг Тобі, Господи, подякувати за ласку до мене. Допоможи й цьому чоловікові, що шукає до тебе; розв'яжи митника з цих пут і іскру каяття, що розгорілася в його серці, розпали невгасаючим полум'ям покаєння, щоб і він знайшовся для Тебе». Забрало фарисеєві співчуття і милосердя, бо серце його було сповнене лише одним — піднести понад інших.

На перший погляд, важко пізнати вагу переїни в серці митника. Зустрішив його в притворі храму, вже заплаканого і зболеного судом власного сумління, можемо зрозуміти, що він готовий знехтувати усталеними в суспільстві нормами і зробити крок до направи власного життя.

Сказати: «Боже, будь милостивий до мене, грішного» може лише той, кому вдалося глибоко проаналізувати своє життя.

Когось, як Закхея, Господь повертає на дорогу праведності, комусь, як митникові, дає відчуття повноти духовного болю, комусь, як блудному синові, простягає руку помочі. Нікого не силує і нікому не накидається, лише кличе й очікує на свідоме повернення

до Отчого дому. Прикладом батька, що постійно чекав на повернення блудного сина, Христос запевнює людину про Боже бажання — щоб усі спаслися.

Правдиве покаєння змінило юнака. Ще вчора бундючний і зарозумілий, він наближається до батьківського дому. Свідомий, що втратив статус сина, і готовий стати слугою. Він міг озлобитися на весь світ і піти грабувати того пана, в якого служив. Але він зрозумів, що правдиво живе лише той, хто завжди в згоді із власним сумлінням, хто вмє бути щасливим тим, що має, для кого відкріти горизонти вічного буття в Бозі.

Старший син із цієї притчі не покидав отчого дому і не блукав манівцями. Та чому від нього віє холодом? Чого йому забракло? Співчуття і ближнього, а відтак великої радості за грішника, що кається (Лк. 15:10). Що з того, що він був завжди в домі батька, коли не пізнав його, не відчував болючої рани в батьковому серці за молодшого сина. Він готовий судити батька і вичитувати йому за батьківську любов — за увагу до блудника, що кається, що був мертвий і ожив. Йому легше осудити брата, ніж прийняти слово отця: «Веселиться та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся!» (Лк. 15:32).

Чи не бракує і нам щирості до ближнього, чи і перед наші очі не потрапляють лише погані вчинки інших, чи ревнива заздрість не дає і нам спокою, коли хтось із дороги гріха вибирається в одежу праведності?

Чому конче треба позбутися цієї нашої недуги — наш святій обов'язок це зрозуміти...

Ярослав Чухній.

БОГ ШАНУЄ СВОБОДУ ЛЮДИНИ

Господь шанує людську свободу. Шанує настільки, що дає можливість людині потрапити до пекла. Тому коли вона потрапляє туди — це результат її власного вибору. І разом її власні проблеми. Але чомусь у багатьох людей склалося враження, що Бог у жодному разі не допустить, аби вони потрапили до пекла. А якщо так, то можна робити все, що заманеться... Багато хто так і чинить, щоб у підсумку опинитися в місці, про яке й не думали.

Згубні думки навіює диявол, якому тільки й треба, щоб якомога більше людей звести зі шляху істинного на шлях загибелі. Багато людей з цим твердженням не погоджуються, переконуючи всіх і самого себе, що Бог милостивий і не допустить смерті грішників... І відповідні біблійні цитати знайдуть для доведення власної правоти. Сперечатися з такими загалом марна річ і абсолютна безрезультатна трата часу.

Краще розглянемо одну євангельську історію, яка чудово ілюструє, як Господь шанує свободу людини. Мова піде про зцілення гадаринського біснуватого.

У цій історії, яка добра відома тим, що в морі втопилося ціле стадо свиней, чомусь відходить на другий план момент зустрічі гадаринських жителів з Ісусом і їх зціленим земляком: «Прийшовши до Ісуса, знайшли чоловіка, з якого вийшли біси, одягненого і при своєму розумі, котрий сидів біля ніг Ісусових, і вжахнувся» (Лк. 8:35).

Саме вжахнувся, а не зрадів, як можна було би очікувати. Адже радіти було чому — людина, яка спричиняла масу клопотів, зцілилася, а разом з цим зникли і проблеми, пов'язані із заходами безпеки, які доводилося вживати через його біснування: «В'язали його ланцюгами залізними і путами, і стерегли його, але він розривав ланцюги, і гнав його біс у пустелю» (Лк. 8:29).

Звучить написане якимось буденно, але насправді біснування — дуже небезпечна річ для самої людини, так і для її оточення. А тут Христос зробив таку послугу — вирішив одним махом проблему! Здавалося б, треба радіти, а не жаяхатися, але чомусь люди обрали другий варіант. Чому?

Багато хто здивується, але переважна більшість наших сучасників вчинили б так само: злякалися би й попросили Господа «відійти від них» (в. 37). То чому?

Відповідь на це питання треба шукати в Біблії: «Суд полягає в тому, що світло прийшло у світ, а люди полюблюли темряву більше, ніж світло, бо діла їхні були лихі; бо кожен, хто чинить зло, ненавидить світло і не йде до світла, щоб не викрилися діла його, бо вони злі. А хто чинить правду, йде до світла, щоб відкрилися діла його, бо вони чинилися в Бозі» (Ів. 3:19-21).

Коли в людини, як мовиться, «багато скелетів у шафі», тобто нерозкаяних гріхів, при зустрічі з Божою присутністю вона намагається сховатися з ними від світла, яке, власне, цю присутність знаменує.

Так роблять люди світу цього. Але не сильно відійшли від них і люди, які вважають себе віруючими. Насправді не так багато людей зголошуються увійти в Божу присутність, щоб отримати від Бога зцілення, більшість, навіть якщо і робить це, то намагається обійтися якимись заміниками: раз у пів року в церкву зайти, свічку поставити, раз на рік перечитати Євангеліє...

Список може бути довгим, але це не змінює самої суті, люди залишаються тими, ким були, лише що з невеликими зовнішніми змінами. На кшталт зміни фасону одягу та кулінарних звичок. Їхня єдина відмінність від жителів Гадаринського краю лише в тому, що вони самі від Христа відійшли, а ті попросили Христа від них віддалитися.

І остеронь від усіх стоїть колишній біснуватий: він з усіх сил намагався залишитися поблизу Божого світла: благав Ісуса, «щоб бути з Ним» (в. 38). Але це якраз не має дивувати: той, хто особисто зустрівся з бісівською силою, добре знає, яка вона насправді, і буде всіляко намагатися триматися від неї якнайдалі. А найкраще сховатися від неї можна саме в присутності Божій. Що, власне, колишній біснуватий і хотів. Проте Христос стосовно цього був іншої думки: «Ісус відпустив його, сказавши: повернись у дім твій і розкажи, що сотворив тобі Бог» (в. 38-39).

Без сумніву, Спаситель запевнив чоловіка, що біси не матимуть над ним жодної влади, якщо він буде свідчити про диво, яке сотворив йому Бог.

А для решти гадаринських жителів їхні «скелети в шафі», такі рідні й приємні (до пори, до часу) гріхи, виявилися важливішими за Божу присутність, тому вони попросили Його залишити їх. Що ж, Господь цінував їхню свободу вибору, тому й відійшов, залишивши як нагадування зціленого земляка, який «проповідував по всьому місту, що сотворив йому Ісус» (в. 39).

Господь шанує свободу вибору кожного: хочеш перебувати поруч з Богом — Він дасть тобі завдання, завдяки якому ти перебуватимеш поруч з Ним; не хочеш перебувати поруч з Богом — залишайся жити зі своїми «скелетами в шафі» і далі. Лише потім не нарікай, що доведеться розділити вічність разом із ними.

СТОСОВНО СВІДОМИХ РОСІЯН

Для багатьох росіян той рівень агресії, який проявляє їхня армія стосовно мирного населення України, виявився доволі неочікуваним. Загалом сама агресія рф проти України стала справжнім шоком. Звісно, таких людей на самій рф досить небагато, проте все одно про них варто згадати. Хоча би з двох причин.

По-перше, попри всі багаторічні потуги російської пропаганди на території рф залишилась незначна кількість адекватних у моральному і розумовому плані людей.

А по-друге, нам, громадянам України, треба не лише пам'ятати про цих людей, але й не плекати марних ілюзій, що ті люди зможуть щось змінити у своїй країні в найближчому майбутньому (певно, у віддаленому теж).

Почнемо з першого пункту. Що нам дає розуміння, що на рф залишились якісь свідомі люди? Свідомі росіяни нам потрібні для доведення якраз того факту, що переважна більшість росіян винні в усіх злочинах, які встиг накоїти їхній правлячий режим за всі роки. Ця маса народу цілком схвалювала всі злочини, розуміла, що коїть їхня країна, це був їх свідомий вибір і їм вже не вдасться потім вдавати, що «нас

обдурили», «ми нічого не знали». Не вдасться саме через те, що на рф знайшлося чимало людей, які цих злочинів не схвалювали і доносили недоумкуватому оточенню іншу точку зору, де чорне називалося чорним, а біле — білим, а зовсім не навпаки, як до цього вже звикли росіяни.

Тепер стосовно другого пункту. Для чого нам пам'ятати про цих людей? Передусім для того, щоб якось налагоджувати зв'язки

з постпутінською росією. Так, нам і це доведеться колись робити, проте налагоджувати лише зв'язки, бо про зцілення росії в найближчій перспективі не варто говорити.

Адже така шалена підтримка путіна в самій рф пояснюється тим фактом, що переважна більшість росіян разом із путіним поділяють ту систему цінностей і через те говорять між собою зрозумілою для всіх них мовою. Це те, що не хочуть визнавати багато людей у світі, зокрема в самій Україні, марно сподіваючись, що після відставки путіна в самій рф усе кардинально зміниться.

Але що буде далі з людьми, які повірили російській пропаганді і прийняли її картину світу?

На це питання найкращу відповідь подає Біблія: «Не обманюйтесь: Бог зневаженим не буває. Що посеє людина, те й пожне» (Гал. 6:7).

І враховуючи, що саме «сіяла» весь час розпропаганда, стає, широко кажучи, страшно при думці, що саме доведеться «пожнати» людям, які замість критичного мислення вирішили довіритися брехні кремлівського режиму.

www.god.in.ua

МАТЕРИНСТВО = СЛУЖІННЯ?

Кожна жінка, котра любить Бога, хоче служити Йому. Та коли мова заходить про те, яке ж із служінь обрати, так кортить, аби тебе помітили. Щоб бути, як Білла Грем, або хоча б — як Мату Тереза.

Скажімо, молитися — незле, але, крім Бога і ще кількох людей із молитовної групи, тебе ніхто не бачить.

Співати в хорі непогано, але бути солістом — значно краще, бо тоді очі всіх звернені на тебе. А якщо ти не соліст, то хор не такий вже і важливий.

Локальне служіння у церкві наче й добре, але служіння глобального масштабу, безперечно, краще. Хіба ні?

То жарт, звісно, але дешиця правди в тому є. Наша людська природа спонукає шукати першості. Наша божественна природа бажає того ж. Тільки пріоритети в обох природ — різні.

Людська природа прагне першості для себе, улюбленої. А коли при цьому ще й для Бога можна щось зробити, то чому б і ні?

Божественна природа в нас прагне надати Богові перше місце в усьому, незалежно від того, на

якому місці опинимося ми.

Між цими двома природами триває запекла боротьба. І триватиме не менше й не більше, як усе життя.

То яке ж із служінь обрати? Почнемо з того, що як ми одружені й маємо дітей, — ми вже у служінні.

Бо сім'я — це найперше і найдовше служіння, до якого покликав нас Сам Господь. Пріоритети Бог — сім'я — церква ніколи не втраять цінності. І наскільки ми вірні сімейному служінню, настільки вірні й Богові.

Саме тут — поле наших духовних (не фізичних) битв, найвища школа смирення, найвизначніша академія мистецтва.

Тут ми задіяні у молитві й співі, у навчанні й остеререженні дітей, порадах і душепопечуванні — і очі домашніх завжди звернені на нас. Бо саме тут нам відведена сольна партія!

Наші діти — найкращий ґрунт для посіву. Вони бачать нас щодня справжніми і тільки те, що в нас справжнє, — переймають.

А Бог, Якому ми добровільно і свідомо віддаємо першість у цьому всьому, бачачи нашу вірність у малому, чи не довірить нам більшого?

Світлана Галюк.

ЕМОЦІЇ ПЕРЕМАГАЮТЬ, ЩО РОБИТИ?

Емоції — це наша реакція на життєві обставини.

Бог запланував для людини спокійне життя — у мирному світі з миром у серці. Гріхопадіння все змінило — і світ, в якому ми живемо, і людське серце.

Та не змінився Бог. Він невтомно шукає близького спілкування з кожною з нас. Бо, як Серцезнавець, знає, якої значної шкоди може завдати наша замкнутість.

Ми схильні тримати емоції всередині, придушувати їх — і з часом це призводить до появи психосоматичних захворювань. Або ж виливаємо свої почуття на людей, руйнуючи взаємини з ними.

А Бог чекає. Чекає, коли ми прийдемо до Нього і відверто й щиро поговоримо про те, що насправді відбувається в наших серцях, що викликало такі емоції і що ми з цим робимо.

Так ми зможемо побачити себе в Його світлі й ідентифікувати свої переживання, назвавши їх правильними іменами. А при необхідності — взяти відповідальність за гріховний прояв своїх емоцій.

За прикладом Давида виливаймо своє серце перед Богом (Пс. 60:9), віддаваймо Йому свої тривоги, страхи, біль, гнів, розпач, бо Він — наше пристановище і точно може допомогти, Він знає, як переіменувати бурю на тишу і вгамувати хвилю (Пс. 107:29). Він вміє наповнити нас Своїм миром. Бо Він і є наш мир.

А потім, перебуваючи у Слові, ми станемо здатними пізнавати істину, яка робитиме нас вільними. Іноді, поговоривши з Богом, потрібно вилити свої емоції в безпечному місці: написати гнівного листа й потім порвати його, піти на тренування або ж активно поприбирати в кімнаті.

А ще радимо поспілкуватися з духовно зрілою сестрою, яка зможе бути поряд у цей складний час.

Бога насправді цікавлять наші бажання, думки і переживання, бо Його цікавимо ми самі. І Він бажає бути Паном нашого духа, душі і тіла, зокрема і наших емоційних переживань, — щоб навести там Свій лад. Якщо ми в Нього про це попросимо.

Оксана Малішук.

«ДАЙ МЕНІ ШОТЛАНДІЮ, АБО Я ПОМРУ...»

Можливо, найбільше Джон Нокс відомий своєю молитвою: «Боже, дай мені Шотландію, або я помру». Його молитва не була зарозумілою вимогою, вона була пристрасним благанням людини, готової піти на смерть заради чистоти проповіді Євангелія і спасіння співвітчизників. Велич Нокса полягає в його упокоєній надії на те, що суверенний Бог спасе Свій народ, відродить націю і реформує Церкву. Як видно з його проповідей і молитов, Нокс не вірив ні в силу своєї проповіді, ні в силу своєї молитви, але — у силу Євангелія і Бога, який ухвалив, що проповідь і молитва стануть вторинними засобами спасіння Його народу.

реформувало Церкву й оживляло країну. Найбільше в Ноксі надихало те, що він не боявся людей, оскільки благоговів перед Богом і був готовий повстати проти людей, щоб не повставати проти Бога.

Джон Нокс молився про спасіння Шотландії, бо вірив, що Бог може зробити це — він покладався на обіцянку й молитву Ісуса про спасіння людей зі всякого племені, мови і народу.

Не дивно, що перед смертю Нокс попросив дружину прочитати йому архієрейську молитву з 17-го розділу Євангелія від Івана, де Господь Ісус молився за ніч до того, як пішов на хрест. Нокс називав цей уривок своїм якорем.

У світлі такого великого прикладу Божої сили, що діяла через одну людину, будемо молитися про нашу країну і всі країни з тією ж пристрасною, як і Нокс молився за Шотландію.

Берк Парсонс.

Нокс вірив, що навіть одна людина з Богом — це велика сила. Його молитва, почута біля трону Божого, стала загрозою для трону Шотландії. За часів шотландської реформації XVI століття молитовне і проповідницьке служіння Нокса було настільки популярним, що королеві Шотландії Марії, яка сповідувала католицизм, приписують слова: «Я боюся молитов Джона Нокса більше, ніж усіх армій Європи, разом узятих».

Нокс був ревним пастором і служителем, а його служіння стало дороговказною зіркою для багатьох пасторів в усій Шотландії. Незмінна вірність Нокса чистоті проповіді Євангелія нагадувала яскраве і сяюче світло для нації, що скотилася в п'ятому доктринального й церковного компромісу. Він надихав Божих пасторів по всій країні, і це

Дорогі грузі!

Передплата-2023 розпочалася. На жаль, у зв'язку з воєнним станом вартість поштових і друкарських послуг знову зростає і ми змушені децю збільшити вартість передплати.

Умови передплати:

один примірник — 350 грн. за рік;

20 примірників — 2000 грн. за рік;

40 примірників — 2500 грн. за рік;

80-100 примірників — 3000 грн. за рік.

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

UA69305299000026001025500907 в АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код

ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)

або поштовим переказом на адресу:

Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул.

Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників (вартість одного замовлення — 1000 грн).

Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

№ 12 (219) Виходить щомісяця
ГРУДЕНЬ 2022 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської, п'ятдесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавничтві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

P/P UA 69305299000026001025500907,
АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726